

ફેબ્રુઆરી ૨૦૨૩

દાદાવાણી

૭૨૬ પ્રતિભા રૂ ૨૦

મૂળ રૂપે આત્મસ્વરૂપ થાય તો પછી
પોઝિટિવ-નેગેટિવ શક્તિઓ તમને અડે જાડી.
પછી અસર ના કરે.

અમદાવાદ : સત્સંગ - જ્ઞાનવિધિ : તા. ૧૬ થી ૧૮ ડિસેમ્બર ૨૦૨૨

અડાલજ : પર્યુષણ - પારાયણ : તા. ૨૪ ડિસેમ્બર થી ૧ જાન્યુઆરી ૨૦૨૨

દર્શન

વર્ષ : ૨૮, અંક : ૬
સળંગ અંક : ૩૩૦
ફેબ્રુઆરી ૨૦૨૩
પાનાં : ૨૮

દાદાવાણી

‘પોઝિટિવ જુઓ, આનંદમાં રહો’ : ભાગ-૨

Editor : Dimple Mehta

© 2023

Dada Bhagwan Foundation.
All Rights Reserved.

Printed by & Published by

Dimple Mehta on behalf of

Mahavideh Foundation

Simandhar City, Adalaj,
Dist.-Gandhinagar - 382421

Owned by & Published at

Mahavideh Foundation

Simandhar City, Adalaj,
Dist.-Gandhinagar - 382421

Printed at

Amba Offset

B-99, GIDC, Sector-25,
Gandhinagar – 382025.

સંપર્ક સૂત્ર :

અડાલજ ત્રિમંદિર, સીમંધર સીટી,

અમદાવાદ-કલોલ હાઈવે,

મુ.પો.: અડાલજ-૩૮૨૪૨૧

જિ. ગાંધીનગર, ગુજરાત.

ફોન : 9328661166-77

email:dadavani@dadabhagwan.org

www.dadabhagwan.org

દાદાવાણી અંગે ફરિયાદ માટે

ફોન / વોટ્સએપ : 8155007500

લવાજમ (ગુજરાતી)

૫ વર્ષ

ભારત : ૧૦૦૦ રૂપિયા

વાર્ષિક સભ્ય

ભારત : ૨૦૦ રૂપિયા

D.D. / M.O. ‘મહાવિદેહ

ફાઉન્ડેશન’ના નામે મોકલવો.

સંપાદકીય

અક્રમ વિજ્ઞાનમાં પરમ પૂજ્ય દાદાશ્રીના ભેદવિજ્ઞાનના પ્રયોગ પછી દેહ ને આત્મા જુદા અનુભવાય છે, પછી એ કોઈ કાળે પાછા એક થઈ શકે જ નહીં ! દહીં વલોવી માખણ ને છાશ જુદા પડ્યા પછી કોઈ પણ રીતે એ બેઉ એકાકાર થાય જ નહીં એવું આ વિજ્ઞાન છે. જે સાયન્ટિફિક છે, એક્ઝોક્ટ છે, અનુભવગમ્ય છે ! તેથી જબરજસ્ત ક્રિયાકારી નીવડે છે.

આત્મજાગૃતિમાં આવ્યા બાદ ઘણીવાર એવું બને છે કે ભૂલો થાય છે ત્યારે ખબર પડે છે કે ‘આ ખોટું છે, આ ના થવું જોઈએ.’ જ્ઞાની પુરુષ દાદાશ્રી સમજાવે છે કે મહાત્માને નવું ચાર્જ ના રહ્યું પણ ભરેલા માલનો સમભાવે નિકાલ કર્યો જ છૂટકો છે. એ માલ નીકળે ત્યારે સફોકેશન (મૂંઠવણ) થાય છે કે મારાથી હવુ દુઃખ કેમ અપાય છે ? પાંચ આજ્ઞા પળાતી નથી, હું જ્ઞાનમાં રહેતો નથી વિગેરે. એવી સેલ્ફ નેગેટિવિટી ઊભી થાય છે કે જે ભોગવટામાં રાખે છે.

ગયા વર્ષે ૨૦૨૨માં ગુરુપૂર્ણિમા નિમિત્તે મહાત્માઓને પૂજ્યશ્રીએ સંદેશો આપ્યો હતો કે ‘પોઝિટિવ જુઓ, આનંદમાં રહો.’ એના અનુસંધાનમાં પ્રસ્તુત અંકમાં પોતાને જ્યાં સેલ્ફ નેગેટિવિટી ઊભી થતી હોય, જેમ કે હું ના કરી શકું, બહુ અઘરું છે, કરવું છે પણ થતું નથી, મારું શું થશે ? ક્યારે મોક્ષે જઈશું ? એની સામે પોઝિટિવ દૃષ્ટિ કેવી રીતે કેળવવી એના સોનેરી આપ્તસૂત્રો અને સૂત્રોના લિંકમાં દાદાશ્રીની વાણી અત્રે સંકલિત થઈ છે.

પૂર્વકર્મના ઉદયમાં ભરેલા માલના જાતજાતના મહીં વાવાઝોડાં આવશે, ત્યાં આપણે સ્થિરતાપૂર્વક ઉકેલ લાવી, શુદ્ધાત્મા પદમાં રહીને ફાઈલ નં. ૧ ને જોવાની છે. જેમ જેમ પોતે રિયલમાં આવશે, તેમ તેમ વ્યવહારમાં પોઝિટિવ થવાશે. લોકો નેગેટિવ વલણથી જ મરી ગયા ! જેટલું નેગેટિવ બોલાય એટલા વધુ અંતરાય આવે. નિયમ એવો છે કે જેટલા નેગેટિવ રહીશું એટલા નેગેટિવ રિજલ્ટ આવશે અને જેટલા પોઝિટિવ રહીશું એટલા પોઝિટિવ રિજલ્ટ આવશે. આપણા પ્રયત્નો પોઝિટિવ હોવા જોઈએ. નિશ્ચય કરવા છતાંય પુરુષાર્થ મોળો પડી જાય તો ફરી ફરી નિશ્ચય કરવો, મારાથી નથી થતું એવું બોલાય જ નહીં.

આ નેગેટિવ કાઢતા કાઢતા ક્યારે પાર આવે ? અક્રમ વિજ્ઞાનની અજાયબી છે કે માણસને પોઝિટિવ સાઈડમાં મૂકી દે છે. પોઝિટિવ એટલે શું ? કશું નેગેટિવ ખસેડવાનું નહીં, પોઝિટિવ નાખે એટલે નેગેટિવ એની જગ્યા છોડીને બહાર નીકળી જાય. આવું જબરજસ્ત વિજ્ઞાન મળ્યું છે તો હવે ચૂકવું નથી. પોઝિટિવ પુરુષાર્થથી નિરંતર આનંદમાં રહેવું છે. આવા જ્ઞાની મળ્યા પછી આપણે નેગેટિવ થિંકિંગ કરવું જ ન જોઈએ, પોઝિટિવમાં રહેવું જોઈએ. મહાત્માઓને હવે નિશ્ચયમાં પોઝિટિવ નહીં ને નેગેટિવેય નહીં અને વ્યવહારમાં કાયમ પોઝિટિવ રહી પુરુષાર્થમાં પ્રગતિ સધાય એ જ હૃદયપૂર્વક અભ્યર્થના.

જય સચ્ચિદાનંદ.

‘પોઝિટિવ જુઓ, આનંદમાં રહો’ : ભાગ-૨

(સૂત્ર - ૧)

આ ‘અક્રમ વિજ્ઞાન’ તો ‘સાયન્ટિફિક’ છે, વિજ્ઞાન છે, એકમેકટ છે ! અને બીજું બધું તો ‘ડિસ્ચાર્જ’ થઈ રહ્યું છે ! મનની બધી જ ક્રિયાઓને ડિસ્ચાર્જ સમજી ગયો, વાણીની બધી જ ક્રિયાઓને ‘ડિસ્ચાર્જ’ સમજી ગયો, દેહની બધી જ ક્રિયાઓને ‘ડિસ્ચાર્જ’ સમજી ગયો, એટલે થઈ રહ્યું ! આટલી જ જે મારી વાત સમજી ગયો તો તેને કશું જ કરવાનું રહેતું નથી.

પ્રશ્નકર્તા : વીતરાગ વિજ્ઞાન વીતરાગ વિજ્ઞાની પાસે પામ્યા પછી, પૂરી સમજ આવ્યા પછી, સમજ જ્ઞાનમાં પરિણમવાની કોઈ સમય મર્યાદા ખરી ?

દાદાશ્રી : સમયની મર્યાદા તો ખરી ને ! હંમેશાં જ્ઞાન આપણી પાસે હોય, તેને પ્રગમતા ટાઈમ લાગે છે. જેમ આ દૂધ હોય, એમાં સહેજ દહીં નાખીએ પછી તરત દહીં માંગીએ તો ના બને. એને માટે છ કલાક કે આઠ કલાક જોઈએ. ના જોઈએ ? એવી રીતે આ સમજ જ્ઞાનમાં પરિણમે એ અમુક ટાઈમ પછી થાય.

પ્રશ્નકર્તા : બધાને જુદી જુદી રીતે થાય ?

દાદાશ્રી : હા, દરેકને જુદી જુદી રીતે. જેવા આવરણ, કોઈને બે કલાકમાંય થઈ જાય અને કોઈને બે વર્ષમાંય ના થાય. આવરણ ઉપર આધાર રાખે છે, મોહ ઉપર આધાર રાખે છે.

પ્રશ્નકર્તા : આ જ્ઞાન મહાત્માઓને આપ્યું, તો હવે એના આચરણમાં આ જ્ઞાનનું પ્રગટીકરણ કેટલું થવું જોઈએ ?

દાદાશ્રી : વ્યવહારમાં પ્રગટ થતા વાર

લાગશે ! કારણ કે તમારો આચાર જે છે ને, એ આચાર બદલાય નહીં તમારો, એટલે વાર લાગે. અમારે આચાર બધા ખલાસ થઈ ગયા હોય એટલે અમારે વાંધો નહીં. પણ તમે મારા જેટલા જ જ્ઞાની, પણ તમારો આચાર બરોબર ના હોય.

પ્રશ્નકર્તા : એટલે આપ જ્ઞાની છો ને પેલા ભાઈયે જ્ઞાની છે, તો એમાં તરતમતા ખરી ?

દાદાશ્રી : જ્ઞાનમાં ફેર નહીં, આચરણમાં ફેર !

પ્રશ્નકર્તા : તો એ વસ્તુ આચરણમાં લાવવી બહુ કઠિન કામ છે ?

દાદાશ્રી : આચરણમાં લાવવાનું હોય જ નહીં. અક્રમ એટલે આચરણ નહીં. એ અનુભવ તો એની મેળે આવ્યા જ કરે. કારણ કે આ ડિસ્ચાર્જ છે ને, તે નિકાલ જ કરવાનો છે. બીજું કશું કરવાનું નથી ! ‘આ’ માર્ગ મારી-ઠોકીને લઈ જવાનો નથી, ‘આ’ માર્ગે સમજીને જવાનું છે. સમજ એ જ આચરણ છે. ‘હું’ આચરણમાં લાવવાનું ના કહું છું. પરાણે આચરણ શીખવાડશો, એમાં દહાડો વળે નહીં. આચરણમાં મૂકવું, એ તો અહંકાર છે. સમજમાં ઉતર્યું, એ વર્તનમાં આવે જ.

આચાર ભલે આપણા મહાત્માઓના ખરાબ હોય તોય પણ અંદર કેવા ડાહ્યા ! અમે શું કહીએ કે એમના આચાર ભણી ના જોશો. એમને પગલ સોલ્વ થયેલું છે. જે મનના વિચાર, વાણીના ઉચ્ચાર અને દેહના આચાર એ બધા છે તે એ ડિસ્ચાર્જ વસ્તુ છે. ડિસ્ચાર્જ વસ્તુને કોઈ માણસ ફેરવી શકે નહીં અને ચાર્જ વસ્તુ જુદી છે. ચાર્જ એ બદલી શકાય. આચાર-વિચાર-ઉચ્ચાર ન બદલી શકાય. કારણ કે ડિસ્ચાર્જ છે એ. આપણા લોકો ડિસ્ચાર્જને જો જો કર્યા કરે છે.

(સૂત્ર - ૨)

‘અક્રમ’માં તો અમે કોઈની પાત્રતા જોતા જ નથી. એમ જોઈએ તો આ કાળમાં કોઈ પાત્ર છે જ નહીં !

આપણે અજ્ઞાનતામાં હોઈએ, ત્યાં સુધી આ બોલને ફેંકીએ. એના પરિણામને જાણીએ નહીં. હવે આપણને જ્ઞાન થાય પછી બોલ નાખવાનું બંધ કરી દીધું, પણ એને પહેલા ફેંકેલો એટલે એ ઉછળવાનો તો ખરો. પચીસ-પચીસ વાર ઉછળે. આપણે ફેંક્યો તે એક જ પરિણામ આપણું. હવે ક્રમિક માર્ગમાં આ ફેંક્યા પછીના ઉછળતા બોલને બંધ કરવા જાય છે ને બીજી બાજુ બોલને નાખવાનું ચાલુ રાખે છે. એટલે પાછળ બંધ કરતો જાય ને આગળ નાખતો જાય. એ તો ક્યારે પાર આવે ? આપણે શું કરીએ છીએ કે બોલને નાખવાનું બંધ કરી દઈએ છીએ અને પછી જે પરિણામ ઊછળે છે, તેને ‘જોયા’ કરવાનું કહીએ છીએ. આ પરિણામ તો ‘ડિસ્ચાર્જ’ સ્વરૂપે છે, એટલે એની મેળે જ બંધ થઈ જવાના. ‘આપણે’ મહીં હાથ ઘાલીએ નહીં, એટલું જ જોવાનું છે હવે.

પ્રશ્નકર્તા : પરપરિણામમાં જવાથી કોઈ પણ પ્રકારની મૂંઝવણ ઊભી થાય ખરી ?

દાદાશ્રી : પરપરિણામમાં નરી મૂંઝવણ જ છે. એમાં જવાનું જ નહીં. પરપરિણામને જોવાના. આ બોલ આપણા પરિણામથી નંખાયો, ત્યાંથી પછી પરપરિણામ. હવે આપણે ખાલી ભાવ બંધ કરી દેવાના. એ ભાવ બંધ કેવી રીતે થાય ? એ ‘જ્ઞાની પુરુષ’ને સોંપી દીધા એટલે એનાથી છુટાય. પછી જ્ઞાનીની આજ્ઞામાં જ રહેવાનું. આ તો નિરંતર સમાધિ આપનારું પ્રત્યક્ષ વિજ્ઞાન છે. બોલને ફેંક્યા પછી બંધ કરવું ને બોલ નાખવાની પ્રક્રિયા ચાલુ રાખવી એ ‘સાયન્ટિફિક’ રસ્તો નથી. તે બોલ નાખવાનો બંધ કર્યો એટલે પેલું એની મેળે બંધ થશે જ !

તેથી આ ‘અક્રમ માર્ગ’માં અમે કોઈની પાત્રતા જોતા નથી. ક્રિયા ભણી જોશો નહીં. ‘એણે’ બોલ નાખવાનું બંધ કર્યા પછી ક્રિયા ભણી જોવાનું ના હોય. અમારી પાસેથી ‘સ્વરૂપ જ્ઞાન’ પ્રાપ્ત કરી જાય, એને પૂરેપૂરું સમજી જાય પછી એ ક્રોધ કરે તોય અમે કહીએ કે એ ‘ડિસ્ચાર્જ’ સ્વરૂપ છે. એ ક્રમે ક્રમે કરીને બંધ થઈ જ જવાનું. ‘ડિસ્ચાર્જ’ કોઈના હાથમાં છે જ નહીં, ‘ડિસ્ચાર્જ’ ને ‘જોવાની’ ને ‘જાણવાની’ જરૂર છે.

(સૂત્ર - ૩)

કોઈ પણ વસ્તુ ‘જ્ઞાન’માં આવે પછી ફરી એ વસ્તુ અજ્ઞાનમાં ના જાય, વિરોધ ઉત્પન્ન ના થાય. દરેક સિદ્ધાંતને ‘હેલ્પ’ કરી કરીને સિદ્ધાંત આગળ વધતો જાય. કોઈ પણ સિદ્ધાંત તોડે નહીં, વિરોધાભાસ ઉત્પન્ન ના થાય.

પ્રશ્નકર્તા : આ વાત સિદ્ધાંતની છે પણ કેટલીક વખતે અમારાથી શું થાય છે કે દાદાનું આ વચન છે ને, તે આ એકાંતિક વચન પકડી લેવાય છે કે અમારા આચાર-બાચારનું કંઈ નહીં, એ બધું અંદરનું જુઓ હવે.

દાદાશ્રી : એ પકડી લે છે, બસ. એ પકડી લેવાની જરૂર નથી. તમારે સમજવાની જરૂર છે કે ભય નહીં રાખવો જોઈએ, આવું બની જાય તો. પણ પકડી લો તો તમારું કાચું રહી જશે.

પ્રશ્નકર્તા : પકડી લઈએ છીએ ને એના બચાવમાં બેસી જઈએ છીએ.

દાદાશ્રી : નહીં, બચાવમાં ના બેસાય. હંમેશાં એવું છે ને કે જેમ કૂવામાં નથી પડવું એવો નિશ્ચય તમારો દટ હોય છે ને ! સો-બસો કૂવા હોય અહીં આગળ અને તેમાં રહીને રસ્તે આવવા-જવાનું હોય, તો અંધારામાં કંઈ પડતા નથી. કારણ કે તમારો નિશ્ચય છે કે મારે ગમે તે થાય પણ કૂવામાં નથી પડવું, એટલે એ ના પડાય. પણ તમે જો કૂવાના

બચાવમાં જાવ તો પડાય. નિશ્ચય તો જોઈએ ને તમારો, આ તો હું શેના માટે કહું ? તમને પકડી લેવા માટે નહીં, તમને ભયરહિત બનાવવા માટે કહું છું. તમારા આ બાહ્યાચાર આવા છે, વાંકા છે, તેનો વાંધો રાખશો નહીં. એનો અર્થ તમારે પકડી લેવાની જરૂર નહીં, તમારે તો એમ જ રાખવાનું કે આ ન જ થવું જોઈએ, બસ. પછી થઈ ગયું, એને 'લેટ ગો' કહીએ છીએ. આપણે શું કહ્યું ? વ્યવસ્થિત કોને કહીએ છીએ કે ભઈ, ઊઘાડી આંખે ગાડી હાંક અને તે સાવધાનીપૂર્વક હાંક અને પછી અથડાઈ તે વ્યવસ્થિત. પછી ગુનો તમારો થઈ જાય તેનો વાંધો નથી, એ વ્યવસ્થિત છે, પણ આ સાવધાનીપૂર્વક હોવું જોઈએ.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, એ નિર્ભય બનવા માટે આપ કહો છો પણ સાથે સાથે આ વર્તાણૂક અત્યારની મારી આવી છે એ જોઈને મને એવો વિચાર ના થવો જોઈએ કે આ મેં કેવો માલ ભર્યો છે ?

દાદાશ્રી : એ તો આવવો જ જોઈએ કે મેં બળ્યો, આવો માલ ભર્યો ! પણ એ થાય બધાને. બધાય થાકે-કંટાળે ને બધાને ગમેય નહીં આ, પણ શું થાય ? કોઈ ઉપાય જ નહીં ને બીજો !

તમારે ફક્ત એટલું ન બોલવું જોઈએ કે હવે મારે કશો વાંધો નહીં. 'આ વાંધો નથી' એમ બોલ્યા એ પેલા કાયદાને તોડે છે. જોખમ ના ઊભું કરો. મને કંઈ જ નડવાનું નથી, એવું તમારે બેફામ ન બોલવું જોઈએ. એટલું અમે કહેવા માંગીએ છીએ. બાકી અમે જે આપેલું છે, એ તો તમને કશું થવાનું નથી એવું જાણીને જ આપેલું છે, તમે બેફામ ના બોલો તો !

પ્રશ્નકર્તા : મને લાગે છે કે ઉપર સારો દેખાઉં છું, પણ મારો સ્વભાવ એમનો એમ જ છે.

દાદાશ્રી : અમે જાણીએ જ છીએ કે આ માલ આવો જ છે. એક-એક શીશી (જ્ઞાનની)

પાઈએ જ છીએ, રોજ. એ સ્વભાવ આખો ચેન્જ થઈ જશે. કુંટુંબમાં ખોળશે કે ભઈ આપણા ક્યાં ગયા ? કારણ કે આ જ્ઞાન તો બધું પાવરફુલ. એ કંઈ ગોટાળિયું નથી બધું, પણ હવે માલ કચરો ભરેલો તેનું શું થાય ?

એ ભરેલો માલ એને વાપરવા માંડ્યો એટલે એ ખાલી થઈ જાય. આપણી પાસે નવી આવક નથી. નવી આવક ના હોય ને વપરાય એટલે રહે કે ?

બાકી આ તો સિદ્ધાંત છે. એ સિદ્ધાંત કોઈ જગ્યાએ બ્રેકડાઉન થતો હોય તો મને કહો ! આપણો સિદ્ધાંત બ્રેકડાઉન થતો નથી.

(સૂત્ર - ૪)

જે સમજણ પડે છે કે આ ખોટો માલ ભરી લાવ્યા છે, ત્યાં આગળ આત્મવિજ્ઞાન છે, આ જ્ઞાન લે છે ત્યારથી પોઝિટિવ ભાવ તો થઈ જ જાય મહીં એને. માણસમાં લેગેટિવ હોય છે તે ગૂંચવાડામાં તાખે છે, માટે પોઝિટિવ જ રહો.

પ્રશ્નકર્તા : જ્ઞાન લીધે પાંચ-પાંચ વર્ષ થયા તોય હજુ અમારો મેળ નથી કેમ પડતો ?

દાદાશ્રી : હવે મેળ તો પડ્યો જ કહેવાય. એવો કઈ જાતનો મેળ પાડવાનો ?

પ્રશ્નકર્તા : આ ભૂલોમાંથી.

દાદાશ્રી : અંદર ચોખ્ખું થઈ જાય. હજુ નીકળ્યા કરવાનો માલ તો. કચરો જે ભરેલો ને, તે તો નીકળે જ ને ! નહીં તો ટાંકી ખાલી ના થાય ને ! પહેલાં તો કચરો નીકળે છે એવું જાણતા ન હતા. સારું નીકળે છે એવું જાણતા હતા ને ? એનું નામ સંસાર અને આ કચરો માલ છે એવું જાણ્યું એ છૂટા થવાની નિશાની. જે સમજણ પડે છે કે આ ખોટો માલ ભરી લાવ્યા છે, ત્યાં આગળ આત્મવિજ્ઞાન છે, ત્યાં પ્રજ્ઞા છે એ 'જુએ' છે. જોનારમાં એ પ્રજ્ઞા છે.

પ્રશ્નકર્તા : દાદાનું જ્ઞાન મળ્યા પછી જ્ઞાન પ્રકાશના બધાય પ્રવાહ ખુલ્લા કેમ ના થઈ જાય ?

દાદાશ્રી : બધા થઈ ગયા છે, પણ તમારા પહેલાના જે ડેબિટ સાર્ઈડના દેવાં છે ને, તે પ્રેઝન્ટ થયા કરે છે. બાકી બધા જ્ઞાન ખુલ્લાં થઈ ગયા છે.

પ્રશ્નકર્તા : સવારના ઊઠીને હું નક્કી કરું કે મારે પાંચ આજ્ઞામાં જ રહેવું છે, કોઈને દુઃખ નથી દેવું, તોય પાછું દેવાઈ જાય એવું કેમ ?

દાદાશ્રી : દેવાઈ જાય એ તો બધું મહીં માલ ભરેલો છે એટલે. પછી આપણે હવે નક્કી કર્યું ને, નવેસરથી વ્યાપાર ચોખ્ખો કરવો છે એટલે હવે ચોખ્ખો થઈ જશે.

પ્રશ્નકર્તા : ઘણી વખત આપણે ગમે એટલું નક્કી કર્યું હોય તોય બોલી જ જવાય.

દાદાશ્રી : ના બોલવું હોય તોય બોલી જ જવાય. ગોળી છૂટી જાય, આપણા હાથમાં નથી એ ગોળી. એ બે-ચાર કલાક સુધી વાળી રાખીએ અને બે-ચાર કલાક સુધી દબાવી રાખીએ તોય પાછું ફૂટે.

પ્રશ્નકર્તા : હું આમ મનમાં નિશ્ચય કરું કે આવું નહીં કરવું જોઈએ, છતાં બોલાઈ જાય.

દાદાશ્રી : એ (વખતે આપણું) ચાલે નહીં. ફક્ત આપણે એનું પ્રતિક્રમણ કરવું એટલો ઉપાય. બીજો કોઈ ઉપાય ના મળે. એ બંધ કરવાનું નથી પણ ‘આવું ના હોય તો સારું’, એવું આપણે ચંદુભાઈને કહેવાનું. છતાં જે માલ છે તે નીકળ્યા વગર રહેશે જ નહીં. ટાંકીમાં ડામર ભરેલો હશે તો ડામર નીકળશે અને કેરોસીન ભર્યું હશે તો કેરોસીન નીકળશે. જે ભર્યું હશે એવું નીકળ્યા કરશે. પણ આ અક્રમ વિજ્ઞાન છે, એટલે પોતાના કર્મો ખીચોખીચ ભરેલાં છે, નિકાલ કરવાના બધા બહુ બાકી છે ને આ જ્ઞાન પ્રગટ થયું છે, એટલે શું થયું ? તે પોતાને ચિંતાઓ ને એ બધું બંધ

થઈ ગયું અને આ નિકાલ કરવાનો એકલો બાકી રહ્યો. નિકાલ કરી રહે, તેમ આનંદ વધતો જાય. હવે ચિંતા બંધ થઈ જાય, ઉપાધિ બંધ થઈ જાય. તમારે કોઈ ઉપાધિ-ચિંતા રહે છે ?

પ્રશ્નકર્તા : ના, આપે તો એટલો બધો સરળ-સુગમ માર્ગ બતાવી દીધેલો છે, પણ પછી જો સતત જાગૃતિ નહીં રાખીએ અને પાંચ આજ્ઞાઓ જો નહીં પળાય તો દાદાએ જે જ્ઞાન આપ્યું છે તે શસ્ત્રરૂપે પરિણમશે.

દાદાશ્રી : તો રખડી જાય. છતાં ડહોળાઈ ગયેલું ઘી દિવેલમાંથી નહીં જાય, ઘણા અવતાર ઓછા થઈ જશે. પણ આ જે તમે ધારો છો એ સ્થાને જલ્દી નહીં પહોંચો, પાંચ આજ્ઞાઓ બંધ થઈ ગઈ તો. આ કાળ જ આખો કુસંગનો કાળ છે. ઘરમાં કુસંગ, ઓફિસમાં કુસંગ, વ્યાપારમાં કુસંગ, જ્યાં જુઓ ત્યાં કુસંગ, કુસંગ, કુસંગ. આ જો તમે અહીંયાથી બીજે જાવ ને, તો એ તમારા માટે કુસંગ છે. હવે એવા કાળમાં જો આ પાંચ આજ્ઞા ના હોય તો એ કોઈ કુસંગ એને ખઈ જાય. એટલે પાંચ આજ્ઞા પાળે એટલે કુસંગ અડે નહીં એને. નહીં તો અહીં પડી રહો, પાંચ આજ્ઞા ના પાળવી હોય તો મારી જોડે પડી રહો, તોય કુસંગ નહીં અડે.

છતાં આ જ્ઞાન લે છે ત્યારથી પોઝિટિવ ભાવ તો થઈ જ જાય મહીં એને.

પ્રશ્નકર્તા : થઈ જ જાય, બરોબર છે, દાદા. આપે કીધું કે પોઝિટિવ થયા એટલે સંજોગો મળી આવે.

દાદાશ્રી : માણસમાં નેગેટિવ હોય છે તે ગૂંચવાડામાં નાખે છે. માટે પોઝિટિવ જ રહો. આ ફક્ત પોઝિટિવ લાઈન જ બધી ભગવાન પક્ષી છે. પોઝિટિવ લાઈન આખી ભગવાન પક્ષી છે અને નેગેટિવ લાઈન છે, એ શૈતાન પક્ષી છે.

(સૂત્ર - ૫)

આ વિજ્ઞાનથી મોક્ષમાં અને ચેતવનારી પ્રજ્ઞાશક્તિ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે. પછી એણે પોતે પોઝિટિવ રહેવું જોઈએ. નેગેટિવ સેન્સ નહીં રાખવી જોઈએ. પોઝિટિવ એટલે આપણી ખુશી હોવી જોઈએ એમાં અને પોઝિટિવ સેન્સ રાખે અને જો એ પોતે બરોબર રહે ને, તો સંસારની અડચણ ના અડવા દે એવી ગોઠવણી થઈ જાય છે અંદર.

પ્રશ્નકર્તા : પ્રજ્ઞામાં તન્મયાકાર રહેવાનું કહ્યું તો જરા બરાબર ખુલાસો કરીને સમજાવો.

દાદાશ્રી : બધું પ્રજ્ઞાશક્તિનું જ કામ છે આ. પણ જ્યારે પ્રજ્ઞાશક્તિ એનું કામ ના લે, ત્યારે પેલો 'ડિસ્ચાર્જ' અહંકાર બધો કામ કર્યા કરે. તે એમ કરતો હોય તેને 'આપણે' જોવાનું, એ શેમાં તન્મયાકાર થયેલો ! આમાં પ્રજ્ઞામાં તન્મયાકાર રહેવો જોઈએ, તેને બદલે પેલામાં તન્મયાકાર, સ્વીપ થઈ જાય. પેલામાં જાય એટલે 'અજગૃતિ' રહે. એ 'જગૃતિ' હોય તો પ્રજ્ઞામાં રહે.

પ્રશ્નકર્તા : આપે જે જ્ઞાન આપ્યું એટલે એને જાગૃતિમાં તો રહેવું હોય છે.

દાદાશ્રી : એની ઈચ્છા તો હોય પણ રહે નહીં. એ ટેવ પડેલી ને ! પેલી ટેવ પડેલી એટલે એ બાજુ થઈ જાય પછી. પણ જેનો સ્ટ્રોંગ ભાવ છે, એ તો ગયેલો હોય તોય પાછો બોલાવે કે એય નથી જવાનું, પોતાને ખબર તો પડે ને ?

એટલે હવે આપણે જો મોક્ષે જવું હોય તો પ્રજ્ઞાને સિન્સિયર રહો અને જો લટાકા-પટાકા ચાખવા હોય તો આમાં જાવ થોડીવાર. અત્યારે કર્મના ઉદય લઈ જાય એ વાત જુદી છે. કર્મનો ઉદય ઢસેડી જાય તોય આપણે આ બાજુનું રાખવું. નદી આ બાજુ ખેંચે ને આપણે છે તે કિનારે જવાનું

જોર રાખવું. ના રાખવું જોઈએ કે એ ખેંચે તેમ ખેંચાઈ જવું ?

પ્રશ્નકર્તા : એટલે એનો નિશ્ચય જો પાકો હોય તો સિન્સિયર રહે ને ?

દાદાશ્રી : પાકો હોય તો જ રહેવાય ને ! નહીં તો તો પછી નિશ્ચય જ નથી, તેને શું પછી ? નદી જે બાજુ ખેંચે તે બાજુ જાય, કિનારો તો ક્યાંય રહી ગયો ! અને આપણે તો કિનારા તરફ ખેંચવું જોઈએ. આપણે બાથોડિયા આમના મારવા જોઈએ. થોડું ઘણું જે ખસ્યું એ ખરું, ત્યારે હોરુ તો મહીં જમીનમાં આવી જાય !

એટલે આ વિજ્ઞાનથી મોક્ષમાં (લઈ જવા) અને ચેતવનારી પ્રજ્ઞાશક્તિ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે. પછી એણે પોતે પોઝિટિવ રહેવું જોઈએ. નેગેટિવ સેન્સ નહીં રાખવી જોઈએ. પોઝિટિવ એટલે આપણી ખુશી હોવી જોઈએ એમાં અને પોઝિટિવ સેન્સ રાખે છે બધા અને આ સંસારની કોઈ અડચણ ના અડવા દે પાછી. જો એ પોતે બરોબર રહે ને, તો સંસારની અડચણ ના અડવા દે એવી ગોઠવણી થઈ જાય છે અંદર. કારણ કે આત્મા પ્રાપ્ત ન્હોતો થયો એટલે ભગવાન પ્રાપ્ત ન્હોતા થયા તોય સંસાર ચાલતો હતો, તો આત્મા પ્રાપ્ત થયા પછી એ બગડી જાય ? ત્યારે કહે, ના બગડે.

(સૂત્ર - ૬)

સુખી ક્યારે દેખાય કે પોતે રાઈટ અન્ડરસ્ટેન્ડિંગ (સાચી સમજ) ઉપર આવે, પોઝિટિવ ઉપર આવી જાય, કરેક્ટ પોઝિટિવ ઉપર આવી જાય. આ માનેલું પોઝિટિવ તો ઈનકરેક્ટ છે.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, પણ એવું છે ને કે નેગેટિવ આખી જિંદગી જોયેલું હોય, એટલે એ

નેગેટિવ જ એને પછી પોઝિટિવ જેવું થઈ જાય છે, તકલીફ એ છે.

દાદાશ્રી : ના, પોઝિટિવ થઈ જતું નથી, એ પોઝિટિવ માને છે ખાલી. બિલીફ જ છે. હવે બિલીફ એટલે આપણી પાસે બે લાખ રૂપિયા બેંકમાં છે એવી બિલીફ માનવાથી કંઈ આપણને બેંકમાં સ્વીકારે ખરા ? ઓલ ધીઝ આર રોંગ બિલીફ્સ. એટલે આ રસ્તે કોઈ દહાડો કોઈ માણસ સુખી દેખાય નહીં. આ રસ્તો જ એવો ઊંધો છે કે કોઈ માણસ સુખી હોય નહીં. વડો પ્રધાન હો કે પ્રેસિડન્ટ ઓફ ઈન્ડિયા હો કે રાજા હોય, બધા જ દુઃખી. સુખી ક્યારે દેખાય કે પોતે રાઈટ અન્ડરસ્ટેન્ડિંગ (સાચી સમજ) ઉપર આવે, પોઝિટિવ ઉપર આવી જાય, કરેક્ટ પોઝિટિવ ઉપર આવી જાય. આ માનેલું પોઝિટિવ તો ઈનકરેક્ટ છે. આ તો ખોટું પોઝિટિવ, જ્યાં નેગેટિવ છે તેનું પોઝિટિવ માની બેઠા. નથી માની બેઠા ?

પ્રશ્નકર્તા : આખી જિંદગી સુધી અંધારામાં ને અંધારામાં ચાલ્યા છીએ, તો એ અંધારા ઉલેચીએ તો કેવી રીતે જાય ?

દાદાશ્રી : અનંત અવતારથી અંધારામાં ચાલ્યા છીએ. ભટક ભટક ભટક ભટક ભટક અને જીવે પોઝિટિવ જોયું જ નથી. જો પોઝિટિવ જુએ તો તો ઠેકાણે પડી જાય.

પ્રશ્નકર્તા : પોઝિટિવની ઓળખ જ જતી રહી છે.

દાદાશ્રી : ઓળખ જ જતી રહી છે અને પોઝિટિવને જ નેગેટિવ માને છે. નેગેટિવને પોઝિટિવ માને છે.

પ્રશ્નકર્તા : દુર્ગંધ જ જો જો કરી ને, સુગંધનો પ્યાલ જ નથી આવ્યો !

દાદાશ્રી : એનું ભાન જ શી રીતે આવે ?

એટલે પછી અમે એને ભાનમાં લાવીએ. જ્ઞાન આપી ભાનમાં લાવીએ. ત્યાર પછી કહે કે હા, ('હું') આ ન હોય, આ ચંદુભાઈ હું નહોય.

(સૂત્ર - ૭)

તમારું સેપરેટ જ થઈ ગયેલું છે. તમે હવે ગૂંચાવ છો તે તમારું પોતાનું જ, તમે અવળી બાજુ રહો છો, નેગેટિવ બાબતમાં રહો છો, (પણ) પોઝિટિવ સાઈડમાં રહેવું જોઈએ.

પ્રશ્નકર્તા : આ જ્ઞાન લીધા પછી 'શુદ્ધાત્મા' બોલીએ તે શું સાયકોલોજિકલ ઈફેક્ટ છે ?

દાદાશ્રી : ના, એ સાયકોલોજિકલ ઈફેક્ટ નથી.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, હું જ્યારે 'હું શુદ્ધાત્મા છું, હું શુદ્ધાત્મા છું' બોલું ત્યારે...

દાદાશ્રી : બોલવાની જરૂર નથી, એની મેળે જ આવે અંદરથી, 'હું શુદ્ધાત્મા છું.'

પ્રશ્નકર્તા : તો દાદા, હું બહુ ભયમાં હોઉં ત્યારે જ ઓટોમેટિકલી આવે, બીજી વખતે નથી આવતું.

દાદાશ્રી : તો એ જ સાચું, એ જ સારું. એ છે તે આઈ-માયનું સેપરેશન થઈ ગયું. એ મહીં ભય લાગે ત્યારે મહીં (સેપરેશન) થઈ આવે તે ઘડીએ. આઈ-માયનું સેપરેટ થઈ ગયેલું જ છે, તેથી થઈ આવે છે.

તારા પપ્પા-મમ્મીને સેપરેટ થયું એટલે દોડતા આવ્યા. તનેય સેપરેટ થયેલું છે, પણ તું ગૂંચવાઈ ગયેલો છે. એટલે તને બધું ગૂંચાયા કરે.

પ્રશ્નકર્તા : કેવી રીતે ગૂંચવાઈ ગયેલો છું ?

દાદાશ્રી : ભય લાગે છે ત્યારે તો પછી તને સમજણ પડે છે ને !

પ્રશ્નકર્તા : હા, ભય લાગે ત્યારે.

(સૂત્ર - ૮)

દાદાશ્રી : તમારું સેપરેટ જ થઈ ગયેલું છે. તમે હવે ગુંચાવ છો તે તમારું પોતાનું જ, તમે અવળી બાજુ રહો છો, નેગેટિવ બાબતમાં રહો છો, (પણ) પોઝિટિવ સાઈડમાં રહેવું જોઈએ.

પ્રશ્નકર્તા : પોઝિટિવમાં કેવી રીતે રહેવાય ?

દાદાશ્રી : તમે રહો છો પોઝિટિવમાં, તો પણ તમારું મન, બુદ્ધિ છે તે તમને ફેરવ-ફેરવ કર્યા કરે છે. ખોટી શંકાઓ ઊભી કરે છે કે મારું થઈ ગયું નથી. તમે મારી જોડે કેમ રહો છો ? મારી જોડે કેમ ગમે છે ? કારણ કે મારું બિલકુલ પોઝિટિવ થઈ ગયું છે, હંડ્રેડ પરસન્ટ થઈ ગયું છે.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા જે કહે છે, એ બધી વાત સાયન્ટિફિક અને સાચી છે પણ મને એ એક્સપિરિયન્સ (અનુભવ)માં નથી આવતી.

દાદાશ્રી : એક્સપિરિયન્સ થઈ ગયો છે તે જ આ. એક્સપિરિયન્સમાં આવે છે તે તમને સમજાતું નથી. એક્સપિરિયન્સ તમને અહીં મારી પાસે તેડી લાવે છે ને એક્સપિરિયન્સ જ મારી જોડે રાખે છે.

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, તમે તે દિવસે એવું કહ્યું કે 'હજુ આ જ્ઞાન તો કોઈને અનુભવમાં આવ્યું નથી. ખાલી હું કહું ને શબ્દથી પેલો સમજે ને બોલે એટલું જ.

દાદાશ્રી : એ તો અનુભવ બધાને આવી ગયેલો છે. હું એ જે કહેવા માંગું છું એ જુદું કહેવા માંગું છું.

પ્રશ્નકર્તા : એ અનુભવ અને તમે કહો છો એ અનુભવમાં શું ફરક છે ?

દાદાશ્રી : એની તો વાત કરાય જ નહીં. વાત જ તમારી કામની નહીં. તમે તો મેઈન લાઈન ઉપર આવી જાવ.

મૂળ રૂપે આત્મસ્વરૂપ થાય તો પછી પોઝિટિવ-નેગેટિવ શક્તિઓ તમને અડે નહીં. પછી અસર ના કરે.

પ્રશ્નકર્તા : આપણે આત્મા છીએ, મૂળભૂત રીતે આત્મસ્વરૂપ હોઈએ તો આ નેગેટિવ ને પોઝિટિવ શક્તિઓને આપણે કંઈ કહેતા નથી, તો આપણને એ કેમ હેરાન કરે છે ?

દાદાશ્રી : પણ મૂળ રૂપે આત્મસ્વરૂપ થાય તો પછી પોઝિટિવ-નેગેટિવ શક્તિઓ તમને અડે નહીં. પછી અસર ના કરે. પણ અત્યારે મૂળરૂપે આત્મસ્વરૂપ હજુ થયા નથી ને !

પ્રશ્નકર્તા : આ પોઝિટિવ-નેગેટિવ જે થાય છે, એ ભ્રમ છે ને કે અહંકારને લીધે થાય છે ?

દાદાશ્રી : ના, એ ભ્રમ નથી, સાચી વાત છે. આપણા ધાર્યા પ્રમાણે બધું જ થયા કરે, આપણે જે જે ધારીએ ને, તે બધું જ થયા કરે. ઊંધું નાખીએ તોય છતું થાય, એવું એ પોઝિટિવનો સ્વભાવ છે અને બીજો ટાઈમ, એવો નેગેટિવનો ટાઈમ આવ્યો કે બધું સવળું નાખીએ તોય, છતું નાખીએ તોયે ઊંધું પડે બધું.

આ જે જીવન જીવાય છે, એમાં બે જાતના રિઝલ્ટ (પરિણામ) હોય છે. જ્યારે પોઝિટિવ રિઝલ્ટ હોય છે, ત્યારે તમારા ધારેલા પ્રમાણે બધું થયા કરે. એટલે તમને બધા એવિડન્સ મળ્યા જ કરે. સંજોગો ભેગા થયા કરે, તમારી ઈચ્છાપૂર્વકના. પણ જ્યારે નેગેટિવ આવે, તે ઘડીએ તમારી ઈચ્છાથી અવળું જ પડે બધું. તે આ પોઝિટિવ-નેગેટિવ બે શક્તિઓ કામ કરી રહી છે. તમારે એ બે શક્તિઓને વશ રહેવું પડે.

શક્તિઓ તો મહીં ભરી પડી છે. એ કહે કે 'મને નહીં થાય', તો તેવું થાય. આ નેગેટિવે

તો મારી નાખ્યા છે લોકોને. નેગેટિવ વલણથી જ મરી ગયા છે લોકો.

(સૂત્ર - ૬)

‘બિલકુલ’ નેગેટિવ બોલે, તેના અંતરાય પડે ને ‘પોઝિટિવ’ના અંતરાય ના પડે.

આ તો બધા અંતરાય છે, નહીં તો તમે આખા બ્રહ્માંડના માલિક છો. ત્યારે કહે, કેમ અનુભવ નથી ? બધા અંતરાય છૂટી ગયા તો તમે માલિક તો છો જ. અંતરાય કોણે ઊભા કર્યા ? ભગવાન મહાવીરે ? ત્યારે કહે, ના, તે જ જાતે. ‘યુ આર હોલ એન્ડ સોલ રીસ્પોન્સિબલ ફોર યોર લાઈફ.’ પોતે ને પોતે ઊભા કર્યા છે. જરા ઝીણવટથી ના ચાલીએ તો પછી આપણું ગાડું કેમ નભે ? અહીં આગળ અંતરાય કહે છે, કે ઝીણવટનો હિસાબ ગોઠવી દો. આ ભઈને જાડું નહીં ફાવે, કહેશે. હા, મૂઆ અનંત શક્તિનો તારે આવો ડખો વિચારવાની જરૂર જ ક્યાં રહી તે ? જે રીતે ચાલે તે ઈઝીલી (સરળતાથી) જોયા કર ને છાનોમાનો ! ‘હું શું કરીશ’ કહેશે. ત્યાં આગળ ભાડું ખૂટી પડે તો લોજમાં શી રીતે જઈશ ? અલ્યા મૂઆ, મેરચકર ! આવું ના બોલાય. બધું તૈયાર જ છે આગળ. આ બોલવું એ જ એના અંતરાય. અને એ એને પછી ફળ ના આપે ? પોતે જ અંતરાય પાડનારો છે.

અંતરાય એટલે પોતાના ધાર્યા પ્રમાણે સફળ ના થાય. નહીં તો ધારેલું એટલે ઈચ્છા થતાંની સાથે જ હાજર થાય એવું છે. ત્યારે કહે, કંઈ પણ પુરુષાર્થ ના કરવો પડે ? ત્યારે કહે, ના, ઈચ્છારૂપી પુરુષાર્થ, કે ઈચ્છા થવી જોઈએ. અમારે ઘણો ખરો ભાગ એઈટી પરસેન્ટ (એંસી ટકા) અમારી ઈચ્છા થતાંની સાથે જ તરત બધું હાજર હોય અમારે. તે ઈચ્છા ના થાય તોય આવ્યા કરે બધી વસ્તુઓ.

અમે અક્ષરેય બોલતા નથી. અમારે અંતરાય

હોતાય નથી. નિરૂંઅંતરાય પદમાં છીએ અમે. બધી વસ્તુઓ અમે જ્યાં બેઠા હોય ત્યાં હાજર થાય છે. તેમાં એ વસ્તુનો વિચાર કર્યો નથી અમે, છતાંય હાજર થાય છે. તમને કેમ નથી એવું થતું ? ત્યારે કહે, અંતરાય પાડ્યા છે. ‘આ મને ખબર નહીં, આ મને આમ ના થાય.’ ત્યારે પેલી વસ્તુ શું કહે છે ? ‘તને ના ખબર હોય, તો ડફોળ એમ ને એમ બેસી રહે. મારું અપમાન શું કરવા કરે છે ?’ વસ્તુ જે છે ને આ બધી, તે મિશ્રચેતન છે. આ લાકડુંય છે તે મિશ્રચેતનનું બનેલું છે. તે આ પુદ્ગલમાં આવે. આ છે તે પરમાણુ ન્હોય, આ તો પુદ્ગલ છે. એનેય જો કદી તમે દ્વેષ કરશો તો એનું ફળ તમને આવશે. આ ફર્નીચર મને પસંદ ના પડ્યું. ત્યારે ફર્નીચર કહેશે, ‘તારે ને મારે અંતરાય.’ ફરી એ ફર્નીચર ના આવે, એવો નિયમ છે. આ લોકોએ જ અંતરાય પાડ્યા છે.

આ પોતાના ઊભા કરેલા અંતરાય છે બધેય. દરેક શબ્દે શબ્દે અંતરાય પાડે છે. બિલકુલ નેગેટિવ બોલે તેના અંતરાય પડે ને પોઝિટિવના અંતરાય ના પડે.

(સૂત્ર - ૧૦)

જો વિચાર બગડ્યો તો ડાઘ પડશે, માટે વિચાર ના બગાડશો, એ સમજવાનું છે. આપણા સત્સંગમાં તો ખાસ ધ્યાન રાખવાનું કે વિચાર ના બગડે. વિચાર બગડે તો બધું બગડે.

કોઈ મિત્ર માંદો હોય તો એના ઘેર કહેવું પડે, કે ‘આની દવા કરો.’ મહીં વિચારો એવાયે આવે કે આ બચે એવું લાગતું નથી. આવા અવળા વિચાર વધારે ઠીલા બનાવી દે. આ વિચાર એ કામના જ નથી હોતા. આ વિચાર એ જ સંસાર છે. એ પોતે જ વિચાર છે, એનો સ્વભાવ જ ચંચળ છે, પણ આપણે એમાં ચંચળ નહીં થવાનું. એ તો આવ્યા કરે, આપણે તો આવે ત્યારે જોયા કરીએ

ને જાણ્યા કરીએ. એને જાણ્યા એટલે 'શુદ્ધાત્મા' હાજર જ છે. એ (વિચારોને) તો જાણીએ કે પહેલા નગીનભાઈ ગયા, પછી ચતુરલાલ ગયા.

પ્રશ્નકર્તા : વિચારો ઘણા આવી ગયા, પણ પાછળથી ખબર પડે કે આ તો વિચારો આવી ગયા. એટલે એ તન્મયાકાર થયો કહેવાય ?

દાદાશ્રી : વિચારોમાં પેઠા નહીં તો છૂટા જ છે. આ વિચારોમાં વળગ્યા નહીં તો આત્મા આત્મા જ રહ્યો. ઘણી વાર એવું બને કે સામટા વિચારો ફૂટે તો જાગૃતિ ના હોય, પણ પાછળથી આ વિચારો વળગણ છે એ જાણ્યું, એ જ બતાવે છે કે આત્મા હાજર છે.

સ્વરૂપપ્રાપ્તિ પછી વિચારોનો ફોર્સ આવી જાય એટલે બીજો કશો વાંધો નહીં, પણ આપણું સુખ અંતરાયું એ જ નુકસાન છે.

આ છોકરાંની નિશાળ છૂટે છે તો કેટલા છોકરાં સાથે નીકળે છે ? ઘંટ પડે કે શરૂઆતમાં ઢગલાબંધ છોકરાં નીકળે ને પછી તો એક-બે, એક-બે જ છોકરાં નીકળે. એવું છે આ વિચારોમાં પણ ! પણ આત્મા આમાંય પોતાનું જ્ઞાતા-દ્રષ્ટાપણું છોડતો નથી, માત્ર સુખ અંતરાય છે. આત્મા ક્યારેય પણ પોતાનો સ્વભાવ છોડતો નથી અને વિભાવમાં આવતો જ નથી. 'જ્ઞાની પુરુષ' પાસે આ બધું વિગતવાર સમજી લેવાનું એટલે વાંધો ના આવે.

જો વિચાર બગડ્યો તો ડાઘ પડશે, માટે વિચાર ના બગાડશો, એ સમજવાનું છે. આપણા સત્સંગમાં તો ખાસ ધ્યાન રાખવાનું કે વિચાર ના બગડે. વિચાર બગડે તો બધું બગડે. વિચાર આવ્યો કે હું પડી જઈશ એટલે પડ્યો. માટે વિચાર આવે કે તરત જ પ્રતિક્રમણ કરો, આત્મસ્વરૂપ થઈ જાવ. આપણો ધર્મ શું કહે છે કે અગવડમાં સગવડ જોવી. રાત્રે મને વિચાર આવ્યો કે 'આ ચાદર મેલી છે,' પણ પછી એડજસ્ટમેન્ટ મૂકી દીધું તે

એટલી સુંવાળી લાગે કે ના પૂછો વાત. પંચેન્દ્રિય જ્ઞાન અગવડ દેખાડે અને આત્મા સગવડ દેખાડે. માટે આત્મામાં રહો.

(સૂત્ર - ૧૧)

માણસ કેટલું વિચારવાનું એ સમજે તો બહુ થઈ ગયું, ઘણા દુઃખો ઓછા થઈ જાય. થીક ફોર ટુડે, તોટ ફોર ટુમોરો !

જુઓ ને, કેટલે સુધી વિચાર કરી નાખે ! દુકાન એક બાર મહિના ના ચાલી હોય તો 'દુકાન નાદારી થઈ જશે અને નાદારી પછી આવી થશે ને, ત્યાર પછી મારી સ્થિતિ આવી થશે.' આ લોકો ત્યાં સુધી વિચારી નાખે ! ક્યાં સુધી વિચારી નાખે ? તે એક માણસ મને કહે છે, 'વિચાર કર્યા વગર ચાલતું હશે ? વિચાર કર્યા વગર દુનિયા શી રીતે ચાલે ?' ત્યારે મેં કહ્યું, 'તું આ બોમ્બે સીટીમાં ડ્રાયવરની જોડેની સીટમાં બેસે અને ડ્રાયવરને કહે કે 'તું શું શું વિચાર કરું છું ? હવે આમ આમ જઈશ, આમ કરીશ, તેમ કરીશ, એવા વિચાર કરું છું ? એ શું કરે ?' એવા કોઈ વિચાર ન કરે. એટલે દરેક માણસે અમુક હદ સુધીનો વિચાર કરવો. પછી પોતાનો વિચાર બંધ કરી દેવો, સ્ટોપ જ કરી દેવો જોઈએ, દરેક બાબતમાં. તે આપણે આ મરી જવાની વાત હોય તો આપણે તરત સ્ટોપ કરી દઈએ છીએ, પણ આમાં વેપારમાં નથી કરી દેતા. તમને કેમ લાગે છે ?

પ્રશ્નકર્તા : બરોબર છે, વિચારની પણ અમુક હદ હોય.

દાદાશ્રી : સ્ટોપ કરતાં આવડે છે, નથી આવડતું એવું નહીં. આ તો (એમાં જ) રમણતા કરે છે, અક્કલની કોથળી ચલાવે છે. છોકરો આજથી લડે છે, તો 'હું વૈડો થઉં ત્યારે મારું કોણ ?' 'અલ્યા મૂઆ ! આવું, અહીં સુધી વિચારી નાખ્યું !' આજના દહાડાનું જ, ભગવાને આવતી કાલનું વિચારવાનું

ના કહ્યું છે. થીંક ફોર ટુડે, નોટ ફોર ટુમોરો ! (આજ માટે વિચારો, આવતી કાલ માટે નહીં.) અને તે અમુક બાબતમાં. ગાડીમાં બેઠો હોય, પછી ‘અથડાશે તો શું થઈ જશે ? અથડાશે તો શું થઈ જશે ?’ છોડો ને, એ વિચાર બંધ કરી દેવાનો. આ તો એવા વિચાર કરે છે ઠેઠ, ‘દુકાનમાં નાદારી આવી ગઈ, ત્યાર પછી શું સ્થિતિ ને ત્યાર પછી શું સ્થિતિ ? શુકરવારીમાં ભીખ માંગવી પડશે.’ એય પાછો બૈરીને કહે, ‘ભીખ માંગવી પડશે.’ ‘મૂઆ, કંઈથી જોઈ આવ્યો ?’ ‘આ મેં વિચારી નાખ્યું’ કહેશે. હવે આ અક્કલનો કોથળો ! હવે આને અક્કલખોર કહેવા ? અક્કલ એનું નામ કે નિરંતર સેફસાઈડ રાખે. કોઈ પણ જગ્યાએ સેફસાઈડ તોડે, એને અક્કલ જ કેમ કહેવાય ? અને અક્કલ તો સેફસાઈડને સાચવી લે ત્યાં સુધી કરી શકે એમ છે. એટલે માણસ કેટલું વિચારવાનું એ સમજે તો બહુ થઈ ગયું, ઘણા દુઃખો ઓછા થઈ જાય.

(સૂત્ર - ૧૨)

‘ના ગમે’ શબ્દ બોલ્યો ત્યાંથી જ એ ચક્કરમાં પડ્યો. ‘ના ગમે’ એવું બોલાય નહીં. એ શબ્દ ડીક્શનરીમાં ના હોવો જોઈએ. ‘ના ગમે’ એ તો એક જાતની જેલ છે, હાથકડી છે. ‘ના ગમે’ એવું બોલ્યા એટલે હાથકડી પડી.

પ્રશ્નકર્તા : મને પહેલાં થતું તું કે બહુ વિચારો આવે ત્યારે એવું થાય કે આ શું ? પડો અહીં સૂરસાગર (તળાવ)માં !

દાદાશ્રી : આપણે કહીએ કે તું પડ ! મારે તો હજુ આ દુનિયાનું કલ્યાણ કરવાનું છે અને આ અવતારમાં જ્ઞાની પુરુષ મળ્યા, કોઈ અવતારમાં નહીં મળે, તને આ દુઃખ છે તો તું પડ, જા !

તને એવું થતું મહીં કે ‘આ શું કરવાનું ? એના કરતા પડ્યા, ડૂબકી મારીએ તો નિરાંતે છૂટકારો થાય (!)’

પ્રશ્નકર્તા : આપણાથી બીજું કંઈ ધોળાય એવું છે નહીં એવું લાગ્યું.

દાદાશ્રી : શું ધોળાય તો થાય એવું ?

પ્રશ્નકર્તા : બહુ વિચારો આવે, તેમાં આપણે કરવું હોય જુદું અને વિચારો જુદા આવે.

દાદાશ્રી : તે વિચારો આવે, તેમાં આપણે શું પણ ? વિચાર તો આવે. તે વિચારો જ્ઞેય છે ને આપણે જ્ઞાતા છીએ. જ્ઞાન મળ્યા પછી આપણે શું લેવાટેવા ? જુઓ ને, આટલી ઉંમર થઈ તોય કહે, ‘મરવું છે એવા વિચારો આવે છે.’

આ કલ્યાણના તંબુમાં અમથો હાથ અડાડીશું તોય તંબુ ઊભો રહેશે, ટેકો કરીશું તોય છે તે બે જણનું કલ્યાણ થશે.

અને ‘ના ગમે’ શબ્દ બોલ્યો ત્યાંથી જ એ ચક્કરમાં પડ્યો. ‘ના ગમે’ એવું બોલાય નહીં. એ શબ્દ ડીક્શનરીમાં ના હોવો જોઈએ. ‘ના ગમે’ એ તો એક જાતની જેલ છે, હાથકડી છે. ‘ના ગમે’ એવું બોલ્યા એટલે હાથકડી પડી.

(સૂત્ર - ૧૩)

હું શું કહું છું કે તમને જે કંઈ વિચાર આવે, તે મારે ત્યાં રિકોર્ડ કરી દો. ગો ટુ દાદા ! નહીં તો અસર કરશે બધું.

પ્રશ્નકર્તા : પણ જેવા પોઝિટિવ વિચાર કરે તો સારું થાય ને ! જે પોઝિટિવ વિચાર કરે કે મારું સારું જ થવાનું છે, મારે આમ થવું છે !

દાદાશ્રી : હા, તો તો વાંધો નહીં. પણ પેલો જે નેગેટિવ શબ્દ છે ને, તેને એકવાર ખસેડી મૂકવો જોઈએ. પછી પોઝિટિવ વિચાર કરવો. નહીં તો એકબાજુ પેલા શબ્દનું દબાણ વધતું જાય અને પેલો શબ્દ વધતો જાય. બેનું એ થાય નહીં. બાદબાકી કરી નાખવી જોઈએ પહેલી. એ શબ્દ ઉડાડી દેવો જોઈએ.

‘આ તો મને આંખે ઓછું દેખાય છે,’ કહેશે. ૩૫ વર્ષનો હતો ને, કહે છે. ‘ઓછું દેખાય છે.’ અલ્યા, આંખ બદલાવી નાખ ને ! આંખના પર્યાય બદલાય નહીં ? કંઈ કાયમ આંખના (ઓછું દેખાય છે) એ જ પર્યાય રાખવા છે તારે ? મેં કહ્યું, બોલ કે ‘આંખે મને સારું દેખાય છે.’

પ્રશ્નકર્તા : આંખે સારું દેખાય છે.

દાદાશ્રી : આ એવું વધુ પડતું બોલે, આંખે મને સારું થયું, તો આંખ સારી દેખતી થાય પછી. આજે મને ૭૪ વર્ષ થયા, પણ હું ૪૨ વર્ષનો હોઈશ કે નહીં હોઈશ ? ત્યારે આપણા લોકો શું કહે, કે ‘૪૨ વર્ષના છે, એટલે પેલું પેપર વંચાય નહીં.’ પેલા ઝીણી અક્ષર આવે ને આમ, ત્યારે લોકો પાસે સાંભળેલું કે બેતાળીસ વર્ષ થાય એટલે બેતાલા આવે. ત્યારે મેં કહ્યું, ૪૨ વર્ષ થયા એટલે બેતાલા આવ્યા ત્યારે. એટલે પછી ચશ્મા લાવ્યો. ચશ્મા લાવ્યા ને પછી વર્ષ-દોઢેક વર્ષ પહેર્યાં. પછી એક જણ મારા ચશ્મા આમ મૂક્યાં તા ને, તે આમ લઈને આમ જોવા માંડ્યો. પછી ‘હું જરા પેપર વાંચું’ કહે છે. મેં કહ્યું, ‘વાંચો ને !’ ‘શું વાત કરું, આ તમારા ચશ્માથી મને બહુ સરસ દેખાય છે’ કહે છે. ત્યારે મેં કહ્યું ‘હવે લઈ જાઓ. હવે પાછો ના લાવશો.’ પછી તરત મેં વાંચવા માંડ્યું તો મને દેખાવા માંડ્યું. ઝીણા અક્ષર બધા દેખાયા. અત્યારેય ઝીણા અક્ષર બધા દેખાય. સાંજે સાડા છ વાગ્યેય વંચાય. દહાડે સૌ કોઈ વાંચે પણ સાંજે સાડા છ વાગ્યે એ હું વાંચું છું. એટલે શું બોલવું જોઈએ આપણે ?

પ્રશ્નકર્તા : સારું છે, પોઝિટિવ.

દાદાશ્રી : ‘નેગેટિવ બોલ્યા’ કે એવું નીચે ઉતારીને મૂકી દો (બાજુ પર મૂકી દો). તમે જો નીચે ઉતારીને મૂકી દો અગર તો દાદાને રિડિરેક્ટ કરી દો. એને કોઈ ટિકિટો હોતી નથી. મૂળ ધણી

નહીં મળવાથી એ (નેગેટિવિટી) ત્યાં રહે છે અત્યારે (પોતાની પાસે જ). હું શું કહું છું કે તમને જે કાંઈ વિચાર આવે, તે મારે ત્યાં રિડિરેક્ટ કરી દો. ગો ટુ દાદા ! નહીં તો અસર કરશે બધું. એક શબ્દ તો બહુ અસરવાળો છે. અસરવાળી ચીજો છે આ, એ ના કરશો. મને તાવ આવ્યો હોય તો હું કોઈ દહાડો કહેતો નથી કે ‘મને તાવ આવ્યો.’ એ કહું તો અસર થાય.

આપણા લોક કહે છે ને, ‘મારું મગજ ચાલતું જ નહીં’ ! ડફોળ, આવું બોલ્યો ? ‘મારું મગજ ચાલતું જ નથી’, કહેશે. એ તો ત્યાં કાયમ બોજો રહે અને બોજો રહેવાથી પછી બંધ થઈ જાય ધીમે ધીમે. તમે બોલ્યા ને સહી કરી આપી. એટલે પછી તમે રિડિરેક્ટ કરજો દાદાને ત્યાં, કશો વાંધો નહીં.

પ્રશ્નકર્તા : રિડિરેક્ટ કરવાનું આપે ઉત્તમ બતાવ્યું છે.

દાદાશ્રી : હા, મારે ત્યાં મોકલો. હું બધાને એ જ કહું છું કે બધું મારે ત્યાં મોકલી આપજો, બા. તારે બોજો તો આવવાનો જ. મનુષ્ય છું, એટલે બોજો આવવાનો.

(સૂત્ર - ૧૪)

તમારે અગ્રશોચ મટાડવા માટે તો મેં વ્યવસ્થિત કહી દીધું છે કે ભઈ, હવે અગ્રશોચ શું કરવા કરો છો ? તમને ‘વ્યવસ્થિત’ કહી દીધું એટલે બધું એમાં આવી ગયું.

કો’કને પક્ષાઘાત થયેલો દેખે, એટલે એનેય વિચાર આવે કે ‘સાલું, મને પક્ષાઘાત થાય તો શું થાય ?’ હવે અક્કલવાળાને વિચાર કરવાની જરૂર છે ? અક્કલવાળો જ વિચાર કરે ને આ ! આવી અક્કલ શું કામની તે ? જે અક્કલ દુઃખ લાવે, એ અક્કલને અક્કલ કહેવાય કેમ કરીને ? હોય તે દુઃખને વિદાય કરી આપે એનું નામ અક્કલ કહેવાય. આ તો દુઃખ ને દુઃખ જ. મને

કંઈ પક્ષઘાત થઈ જાય તો મારું શું થાય ? મારું કોણ ? આ છોકરો તો બોલતો નથી, એકનો એક છે તે ! આવું બધું ચીતરી નાખે. અલ્યા, થયું નથી ત્યારે મૂઆ શું કરવા... ? એનું નામ અગ્રશોચ. અગ્રશોચ એટલે શું ? થયું નથી તેને એ ચીતરવું છે. તમારે અત્યારે અગ્રશોચ છે કોઈ જાતનો ? નિરાંતે મજા કરે છે ને ! અગ્રશોચ તો બધાય ડાહ્યા માણસને હોય જ ને કે ગાંડાને હોય ?

પ્રશ્નકર્તા : કહેવાતા ડાહ્યાઓને જ હોય.

દાદાશ્રી : ગાંડાને ના હોય, નહીં ? બારીઓ જ બંધ ! એ દેખાતું હોય તો ભાંજગડ ને !

અરે, સાધુ મહારાજનેય મનમાં એમ થાય, ‘આ મહારાજને પક્ષઘાત થયો તે મારું નામેય તેમની રાશી ઉપર છે, તો મનેય પક્ષઘાત થઈ જશે, એવી અક્કલ વાપરે. અક્કલ વાપરે તેમ તેમ સરસ મઝા આવે અંદર, નહીં ? અને તે અક્કલ ના વપરાતી હોય તો વાંધો નહીં ! એટલે પછી ઊંધ ના આવે બિચારાને ! તે પક્ષઘાતને બોલાવ્યો બિચારાને, પક્ષઘાત સૂઈ રહ્યો’તો પેલાને ત્યાં, તે અહીં બોલાવ્યો !

એટલે બીજું આ એક અગ્રશોચ ઉત્પન્ન થઈ જાય છે, ભવિષ્યમાં શું થશે એને જ ખોળ ખોળ કરે. ભવિષ્યમાં શું થશે ? એના માટે જ આખો પુરુષાર્થ ઊડી જાય છે. ત્યાં જ ગૂંચાયા કરે છે. અહીં ખાવા-પીવાનું ખાતો નથી. ત્યાં ભવિષ્યમાં મૂઓ હોય. મેલ ને, અત્યારે ત્યાં શું કરે છે ?

પ્રશ્નકર્તા : ‘શું થશે’ એનો જે વિચાર છે એ જ દુઃખ છે, બાકી દુઃખ ક્યાં છે ?

દાદાશ્રી : દુઃખ નથી. તેથી જ તો અમે વ્યવસ્થિત કહ્યું. તે તમે એ દુઃખમાંથી મુક્ત થયા ને ! વ્યવસ્થિતના આધારે તમે તો સર્વ દુઃખોથી, જે આવવાના છે એનાથી મુક્ત જ થઈ ગયા ને !

તમારે અહંકાર અને મમતા બેઉ ઊડી ગયા. અને તો જ ચિંતા વગર જીવન જીવી શકે માણસ, અંદર આનંદ છે ને બહાર ઉપાધિ છે, બહાર ચિંતા છે, અગ્રશોચ હોય. તમારે અગ્રશોચ મટાડવા માટે તો મેં ‘વ્યવસ્થિત’ કહી દીધું છે કે ભઈ, હવે અગ્રશોચ શું કરવા કરો છો ? તમને ‘વ્યવસ્થિત’ કહી દીધું એટલે બધું એમાં આવી ગયું. કારણ કે ભવિષ્યકાળ વ્યવસ્થિતના તાબામાં, સવારમાં ઊઠીને મિનિટ પછી શું થશે, એ વ્યવસ્થિતના તાબામાં !

તેથી આપણા મહાત્માઓ લહેરથી બેસે છે બધા, જુઓ ને ! એમને સમજણ પાડી કે ‘વ્યવસ્થિત’ છે, એટલે ડખલેય નથી. તમે ‘વ્યવસ્થિત’ સમજ્યા અને અનુભવમાં આવી ગયું કે ખરેખર ‘વ્યવસ્થિત’ જ છે. એટલે દુઃખ રહ્યું કશુંય ? ‘વ્યવસ્થિત શક્તિ’ને લીધે તમને બધાને શાંતિ, એને લીધે તો બધે શાંતિ છે.

(સૂત્ર - ૧૫)

વીતરાગ દષ્ટિ કેવું જુએ ? શું મારી પાસે છે એ જુએ. આપણે નેગેટિવ નહીં, પોઝિટિવ લેવાનું. જગતમાં નેગેટિવ તો છે જ. આપણે પોઝિટિવ રાખવું પણ નેગેટિવથી કંટાળવું નહીં.

વીતરાગો તો કેવા દાખલા દેતા હતા ! મહાવીર ભગવાન કેવા દાખલાઓ દેતા હતા ! મહાવીર ભગવાને એમના શિષ્યોને શિખવાડ્યું કે તમે બહાર જાવ છો ને લોકો એકાદ લાકડી મારે તો આપણે એમ સમજવું કે લાકડી એકલી જ મારી ને, હાથ તો નથી ભાંગ્યો ને ! એટલી તો બચત થઈ ! એટલે આ જ લાભ માનજો. કોઈ એક હાથ ભાંગે તો, બીજો તો નથી ભાંગ્યો ને !

એક માણસ કહે છે, ‘સાહેબ, મારો એક હાથ કપાઈ ગયો.’ ત્યારે કહે, ‘અલ્યા, બીજો છે ને પણ.’ ત્યારે આ કહે, ‘પણ એક તો કપાઈ ગયો ને !’ ત્યારે કહે, ‘ના, બીજો હાથ છે,

બે પગ છે. તું તો ઘણો સુખિયો છું.’ તે પેલો સુખિયો થઈને પાછો જાય. પછી ફરી બીજો હાથ કપાઈ જાય ત્યારે કહે, ‘સાહેબ, બે હાથ કપાઈ ગયા.’ ત્યારે કહે, ‘બે પગ તો છે ને ? બે પગ છે, બે આંખો છે.’ આંખ જતી રહે ત્યારે કહે, ‘કાન છે, જીભ છે.’ વીતરાગનું જ્ઞાન કેવું છે ? શું રહ્યું હવે મારી પાસે ? એક પગ કપાઈ જાય ત્યારે કહે, ‘ના, હજુ એક પગ તો છે જ. ભલે બે હાથ નથી, એક પગ નથી, પણ એક પગ તો છે જ. કો’ક ઝાલશે તો એક પગેય ચાલીશ.’ એ ખોટને ના ગણે. શું નફો રહ્યો મારી પાસે તે જુએ છે. આટલા વર્ષે ચંદુભાઈની કેટલી બધી મિલકત સાબૂત છે ! આંખો છે, નાક છે, કાન છે, હાથ-પગ સારા છે, બધું છે. વીતરાગો હંમેશાં આવું જોતા’તા. વીતરાગ દષ્ટિ કેવું જુએ ? શું મારી પાસે છે એ જુએ. તમારી ઉંમરના માણસોને પક્ષાઘાત થયેલા નહીં જોયેલા ? તો આપણે કહેવું કે ‘ઓહોહો ! ચંદુભાઈ, તમારે તો કશું નથી થયું, આમ અમથા અમથા શું કરવા ડરી જાઓ છો ?’ આવા દાખલા આપવા પડે.

લાભાલાભ ભગવાને દેખાડ્યું. તું રીશ નહીં, હસ, આનંદ પામ. વાત ખોટી નથી ને ? ભગવાને સમ્યક્ દષ્ટિથી જોયું. જેથી નુકસાનમાં પણ નફો દેખાય. આપણે નેગેટિવ નહીં, પોઝિટિવ લેવાનું. જગતમાં નેગેટિવ તો છે જ. આપણે પોઝિટિવ રાખવું પણ નેગેટિવથી કંટાળવું નહીં.

(સૂત્ર - ૧૬)

પહેલું આ દુનિયામાં છે તે નેગેટિવ ખલાસ કરવાનું છે. નેગેટિવને નેગેટિવ ઓળખી અને ખલાસ કરવાનું છે.

પહેલું આ દુનિયામાં છે તે નેગેટિવ ખલાસ કરવાનું છે. નેગેટિવને નેગેટિવ ઓળખી અને ખલાસ કરવાનું છે. પછી પોઝિટિવમાં લાસ્ટ નંબરને

ખલાસ કરવાનું. પછી એને લાસ્ટ બટ વન, લાસ્ટ બટ વન એમ કરતું કરતું ખલાસ કરવાનું.

પ્રશ્નકર્તા : બરોબર છે, પોઝિટિવેય પછીથી, છેવટે બધું જ પોલિશિંગ તો પોઝિટિવેમાં પણ એ પ્રમાણે પછી ખસતું ખસતું... નેગેટિવ ને પોઝિટિવ બન્ને જાય ત્યાર પછી જ, નહીં તો પોઝિટિવ રહેવાનું. પહેલા નેગેટિવ, પછી પોઝિટિવ (ખલાસ કરવાનું.)

દાદાશ્રી : પણ એને રસ્તે-રસ્તે ને ?

પ્રશ્નકર્તા : રસ્તે-રસ્તે, હા.

દાદાશ્રી : આપણે દાદરો હોય તો બધાય પગથિયા ચડી જવાના છે. ત્યાર પછી એક-એક ચડવું કે બધા ? એટલે રસ્તે-રસ્તે ચડાય બધું. એટલે પહેલું આ નેગેટિવ જાય. એ નેગેટિવ પાછું કન્ડિશનલી જાય. કેવું ? કન્ડિશનલી.

પ્રશ્નકર્તા : કન્ડિશનલી શું પણ ? નેગેટિવ કન્ડિશનલી ?

દાદાશ્રી : બટાકા સારા કઠ્ઠા ને, ત્યારે ભેગા થયા છે. ખોટા કઠ્ઠા હોય તોય ભેગા થાય. કંઈક એની ઉપર રાગ-દ્વેષ કરીએ તો ભેગી થાય એ વસ્તુ. હવે ભેગી થઈ, એટલે આપણે એને સારી કહીએ તો ફરી ભેગી થાય. એટલે પહેલું છૂટવા માટે ખરાબ કહેવું પડે, કે વાયુ થઈ જાય છે બળ્યું બટાકાથી. એ કન્ડિશન ખરી ને પાછી ! એકદમ છૂટે નહીં આ બધું. એટલે આ બધુંય છોડતા જવાનું. નવું ઊભું ના થાય, જૂનું હોય તેને હિસાબ ચૂકતે કરી નાખવાનો. જૂનાનો નિકાલ કરી નાખવાનો. નવું ઊભું ના થવા દેવું નેગેટિવ. જૂના નેગેટિવનો નિકાલ કરવાનો. સમજાય છે ?

પ્રશ્નકર્તા : પણ એમાં એવું છે ને, દાદા તમે જે કીધી ને કન્ડિશન, નેગેટિવ છોડવા માટેની કન્ડિશન એ શું ? બટાકા વાયુ કરે એવી બરાબર

પ્રતીતિ થઈ જાય, પછી કોઈ દહાડો બટાકાનું નામ ના લે.

દાદાશ્રી : હં. પણ એક ફેરો એમ કહેવું પડે કે બટાકા વાયડા છે. વાયડા કહેવું એ નેગેટિવ શબ્દ છે, પણ એ બોલવો પડે. નિકાલ તો કરવો જ પડે. નવું ઊભું ના થવા દેવું. નવા માટે નેગેટિવ નહીં વાપરવું પણ જે જૂનું થઈ ગયેલું છે, એનો નિવેડો તો લાવવો જ પડે ને ?

(સૂત્ર - ૧૭)

હંમેશાં પોઝિટિવ બોલો. મહીં આત્મા છે, આત્માત્ની હાજરી છે, માટે પોઝિટિવ બોલો. પોઝિટિવમાં નેગેટિવ ના બોલાય. પોઝિટિવ થયું, એમાં નેગેટિવ બોલીએ એ ગુનો છે અને પોઝિટિવમાં નેગેટિવ બોલે છે, એટલે આ બધી મુશ્કેલી ઊભી થાય છે. 'કાંઈ જ બગડ્યું નથી' એમ બોલતાંની સાથે મહીં કેટલોય ફેરફાર થઈ જાય ! માટે પોઝિટિવ બોલો.

પ્રશ્નકર્તા : મારી અંદર વેદના બહુ વધી ગઈ છે, તો કેવી રીતે જ્ઞાનમાં રહેવું ?

દાદાશ્રી : એ તો વધે. જેને કંઈ પણ વેદના થાય તે આપણે ન હોય અને આપણે છીએ, તેને વેદના ના થાય. કંઈ પણ વેદના થાય તે આપણો ભાગ ન હોય અને આપણા ભાગમાં વેદના નામનો ગુણ જ નથી.

પ્રશ્નકર્તા : એ વેદના થાય છે કોને ?

દાદાશ્રી : ચંદુભાઈને, એ અહંકારને. જે અહંકાર હતો ને, તે ભોગવે છે. એ તો અહંકારવાળાને આપણે કહેવું કે 'ચંદુભાઈ, જરા વેદના વધી તે હવે ઉંમર થઈ, જરા શાંતિ રાખો. તોય ઉંમરના પ્રમાણમાં શરીર સારું છે.'

મિશ્રચેતન છે ને, એટલે બધું એવું થાય. આ મિશ્રચેતન છે. આ અહંકારી એટલે આપણે કહેવું

કે 'ચંદુભાઈ, આ બીજા બધાનું જુઓ તો ખરા ! તમારું તો ઘણું સારું છે, પુણ્યશાળી છો.' નહીં તો ભોગવ્યે જ છૂટકો છે ને, બૂમો પાડે ત્યારે વધે ?

પ્રશ્નકર્તા : તમારી પાસે તો કહેવાય ને ?

દાદાશ્રી : હા, કહેવાનો વાંધો નહીં, પણ એ આપણને ચોંટી પડે છે. એટલે આપણે જ એમ કહેવું કે 'ચંદુભાઈ, તમને ખાસ કશું થયું નથી' અને અહીં મને કહેવું હોય ને, તો તમારે એમ કહેવું કે 'ચંદુભાઈને આવું થાય છે.' એવી રીતે કહેવું જોઈએ. 'મને થયું છે' એવી રીતે ના કહેવું જોઈએ. એ અહંકારે કરેલું, તે અહંકાર ભોગવે છે. આપણે આત્મા તરીકે છૂટા થઈ ગયા. જેણે કર્યું એ ભોગવે, આપણે શું લેવાદેવા ? આ આત્મા જુદો કરી આપ્યો એટલે વ્યવહાર જુદો રાખવો પડે. આ વાત સમજવાની છે. વાત સમજાય એટલે એની મેળે બેસી જાય. આ તમે વાત સમજી ગયા કે ચંદુભાઈ આપણા જોડે પાડોશમાં છે અને આ અહંકાર છે, એ ચંદુભાઈ છે. કોણ ભોગવે છે ? ત્યારે કહે, અહંકાર.

આ અહંકાર જુદો ને આપણે જુદા. એ અહંકારેય મડદાલ થઈ ગયેલો છે. એમાંથી જીવભાગ ખેંચી લીધો છે. જીવ આત્મામાં પેસી ગયો અને અજીવ અહંકાર રહ્યો છે. આપણે દેહ ન હોય, મન ન હોય, બુદ્ધિ ન હોય, ચિત્ત ન હોય. એમાંનું કશું આપણે છીએ નહીં. આપણે લેવાદેવા નથી. વગરકામનો કો'કનો કાગળ લઈએ, એ શા કામનો ? કાગળ ચંદુભાઈનો ને તેને આગળ પડીને લઈ લો કે લાવ, મારો છે. આપણો કાગળ આવે તો આપણે લેવો.

ખરી રીતે સંયોગ અને શુદ્ધાત્મા સિવાય બીજું કશું છે જ નહીં. સંયોગો પાછા બે પ્રકારના- પ્રતિકૂળ અને અનુકૂળ. એમાં અનુકૂળનો વાંધો ના આવે; પ્રતિકૂળ એકલા જ હેરાન કરે. એટલા જ

સંયોગોને આપણે સાચવી લેવાના. અને સંયોગો પાછા વિયોગી સ્વભાવના છે. એટલે એનો ટાઈમ થાય એટલે હેંડતો થાય. આપણે એને બેસ બેસ કહીએ તોય ના ઊભો રહે !

તમારેય હવે સંયોગો એકલા રહ્યા છે. મીઠા સંયોગો તમને વાપરતા નથી આવડતા. મીઠા સંયોગો તમે વેદો છો, એટલે કડવા પણ વેદવા પડે છે. પણ મીઠાને ‘જાણો’, તો કડવામાં પણ ‘જાણવાપણું’ રહેશે ! પણ તમને હજુ પહેલાંની આદતો જતી નથી, તેથી વેદવા જાવ છો. આત્મા વેદતો જ નથી, આત્મા જાણ્યા જ કરે છે.

અમે તો પાછા જ્ઞાનીઓની રીત શીખી ગયેલા, તીર્થંકરોની રીત શીખી ગયેલા કે દુઃખને સુખ માનેલું હોય. એટલે દાઢ દુખે ત્યારે અમે જાણીએ કે સુખ છે આજે, સરસ થયું ! કારણ કે સાયકોલોજિકલ ઈફેક્ટ એવી છે કે આત્મા જેવો કલ્પે તેવો થઈ જાય. ‘મને દુખ્યું’ કહ્યું કે તેમ વર્તે. તમે એટલું કહો કે ‘આ ચંદુભાઈને દુખે છે’ તો વાંધો ના લાગે ! અને દુઃખ થતું હોય એને તો એમ કહે કે મારા જેવો સુખિયો નથી કોઈ, તો તેવોય થઈ જાય પણ ભાવ તૂટે નહીં તો ! પણ થોડીવાર પછી ભાવ તોડી નાખે.

આપણે આત્મા તરીકે કહીએ કે દેહ ભલે ને માંદો થાય ! આત્મા તો તેવો ને તેવો જ રહે છે કાયમ. અને આપણે આત્મારૂપ થયા છીએ. એક ફેરો આત્મારૂપ થયા પછી નિરંતર લક્ષ રહે છે. કેટલા પાપો ધોવાય ત્યારે એ વસ્તુ નિરંતર થાય ! આ બધા પાપો ખલાસ થઈ ગયેલા છે. વરાળ રૂપેના ખલાસ થઈ ગયા, પાણી રૂપેના ખલાસ થઈ ગયા. બરફ રૂપેના ખલાસ ના થાય. એ ફક્ત બરફ રૂપેના રહ્યા છે, જે ચીકણા છે. એટલે ભોગવ્યે જ છૂટકો છે ! એ તો મારેય ભોગવ્યે છૂટકો છે.

પ્રશ્નકર્તા : જ્ઞાનીનેય શરીરનું દુઃખ ભોગવવાનું હોય ?

દાદાશ્રી : જ્ઞાનીને જ ભોગવવાનું હોય. બીજા તો ઈન્જેક્શન-દવાઓ લઈને દુઃખ બેસાડી દે, તેનો ઓવરડ્રાફ્ટ લે. અમે ઓવરડ્રાફ્ટ ના લઈએ, નિકાલ કરી નાખીએ. કૃપાળુદેવને પાર વગરનું દુઃખ હતું. લઘુરાજ સ્વામીને વરસોથી સંડાસમાં લોહી પડતું. ભગવાન મહાવીરનેય પાર વગરનું દુઃખ પડ્યું. તેથી તો મહાવીર કહેવાયા.

વિચાર એવો આવવો જોઈએ કે આ જ્ઞાની શારીરિક વેદનાનો કેવી રીતે નિકાલ કરે છે !

(સૂત્ર - ૧૮)

‘મારાથી થતું નથી, આમ થતું નથી, કરવું છે પણ થતું નથી.’ અલ્યા, તને કોણે શીખવાડ્યું ? ના બોલીશ આવી વાતો !

આ તો ચોપડીઓમાં બધો વ્યવહાર જ દેખાડેલો છે ને ! ‘આમ કરો, તેમ કરો, દયા રાખો, શાંતિ રાખો, સમતા રાખો.’ એ સિવાય બીજું શું કરે તે ? અને એમાં પાછું પોતાની સત્તામાં કશુંય નથી. તમારી સત્તામાં કશું ના હોય અને નવું કહે કે ‘આ કરો, આ કરો’ એનો અર્થ શું થાય ?

પ્રશ્નકર્તા : ગોટાળો થઈ જાય.

દાદાશ્રી : ગોટાળો જ થઈ ગયો છે ને ! લોક જાણે કે ‘આ તો આપણાથી થતું જ નથી !’ એવું પછી પાછો માની લે. ગોટાળો થતો હોય તો સારો, પણ ‘થતું નથી’ એવું માની લે. એટલે પેલો ન્યૂટ્રલ થતો જાય. ‘મારાથી થતું નથી, આમ થતું નથી, કરવું છે પણ થતું નથી.’ અલ્યા, તને કોણે શીખવાડ્યું ? ના બોલીશ આવી વાતો ! બોલે ખરાં આવું ?

પ્રશ્નકર્તા : હા, બોલે છે.

દાદાશ્રી : ‘કરવું છે પણ થતું નથી.’ ઉદય વાંકા આવ્યા હોય તો શું થાય ? ભગવાને તો એવું કહ્યું તું કે ઉદય સ્વરૂપમાં રહી અને આ જાણો. કરવાનું ના કહ્યું તું. તે આ જાણો એટલું જ કહ્યું તું. તેને બદલે ‘આ કર્યું પણ થતું નથી. કરીએ છીએ પણ થતું નથી. ઘણીયે ઈચ્છા છે પણ થતું નથી’ કહે છે. અલ્યા, પણ તેને શું ગા ગા કરે છે, અમથો વગર કામનો. ‘મારે થતું નથી, થતું નથી’ એવું ચિંતવન કરવાથી આત્મા કેવો થઈ જાય ? પથ્થર થઈ જાય. અને આ તો ક્રિયા જ કરવા જાય છે, અને જોડે ‘થતું નથી, થતું નથી, થતું નથી’ બોલે છે. એવું કેટલા બોલતા હશે ?

પ્રશ્નકર્તા : બધા જ, લગભગ બધા.

દાદાશ્રી : એ જે ‘થતું નથી’ કરે, એટલે આત્મા જેવો ચિંતવે એવો થઈ જાય. એટલે ‘થતું નથી, થતું નથી, થતું નથી’ બોલે એટલે પછી જડ જેવો થઈ જાય. એટલે આ આમને આવું બોલી બોલીને જડ જેવા થવું પડશે. પણ એમને એની જવાબદારીની ખબર નથી, એટલે બિચારા બોલે છે. હું ના કહું છું કે આવું ના બોલાય. અલ્યા, ‘થતું નથી’ એવું તો બોલાય જ નહીં. તું તો અનંત શક્તિવાળો છે, આપણે સમજણ પાડીએ ત્યારે તો ‘હું અનંત શક્તિવાળો છું’ બોલે છે. નહીં તો અત્યાર સુધી થતું નથી, એવું બોલતો હતો !

આપણા લોક પછી શું કહે છે ? જાણીએ છીએ ખરું પણ કંઈ થતું નથી. થતું નથી એટલે શું થાય એનું ? એણે શું કહ્યું ?

પ્રશ્નકર્તા : કંઈ થતું નથી.

દાદાશ્રી : આ જે ‘કંઈ થતું નથી’ એ મોટામાં મોટી જોખમદારી છે. શી જોખમદારી ? ત્યારે કહે, ભ્રાંતિમાંય પણ અંદર આત્મા હોવાથી જેવું બોલે તેવું થઈ જાય, જેવું ચિંતવે તેવો થઈ

જાય. એટલે ‘કંઈ થતું નથી, કંઈ થતું નથી’ બોલે એટલે કાં તો જાનવરનો અવતાર, કાં તો પથ્થરનો અવતાર આવે, જે કંઈ ન કરી શકે એવો. એટલે ખબર નથી આ જવાબદારીઓ. ‘કાંઈ નથી થતું’ એવું લોકો કહે છે તે તારા સાંભળવામાં આવેલું ?

પ્રશ્નકર્તા : હા.

દાદાશ્રી : એ ના બોલાય એવું. ‘કંઈ થતું નથી’ એવું નહીં. કરવાનું જ નથી બા. સંડાસ જવાનુંય પરસત્તાના હાથમાં છે, તો કરવાનું તમારા હાથમાં શી રીતે હોઈ શકે ? કોઈ માણસ એવો જન્મ્યો નથી કે જેના હાથમાં સહેજ પણ કરવાની સત્તા હોય. તમારે જાણવાનું છે અને નિશ્ચય કરવાનો છે, એટલું જ કરવાનું છે તમારે. આ વાત સમજાય તો કામ નીકળી જશે.

(સૂત્ર - ૧૯)

આ બધા સંકુચિત માર્બન્ડ, કે ‘આટલું મારાથી થાય ને આટલું ના થાય.’ ઓપન માર્બન્ડ એટલે નેગેટિવ એ નેગેટિવ ને પોઝિટિવ એ પોઝિટિવ, બેઈ સમજે અને પોઝિટિવમાં રહેવાનું એટલે નેગેટિવ આવે તહીં. સંકુચિત માર્બન્ડ એટલે નેગેટિવમાં રહેવું હોય. તે પછી પોઝિટિવ ના આવે.

જેટલું ઓપન માર્બન્ડ (ખુલ્લું મન) રાખે એ સમજ્યા કહેવાય. જેટલું ઓપન માર્બન્ડ થાય એ સમજણ કહેવાય. ઓછી સમજણવાળો સંકુચિત થતો જાય. જેટલું માર્બન્ડ સંકુચિત, તે કહેશે, હું સમજું છું પણ એ માણસ કશું સમજતો નથી. પણ જેનું ઓપન માર્બન્ડ હોય ને, તે સમજ્યા કહેવાય.

જેટલું ઓપન માર્બન્ડ ને, એટલું એ બહુ ઊંચી વસ્તુ કહેવાય. આપણે માર્બન્ડ શેમાં છે, એટલું સમજવું જોઈએ. આપણને ઠોકર ના વાગે ને ઓપન માર્બન્ડ થાય, તો આપણે જાણવું કે કેવું

ઓપન માઈન્ડ રાખ્યું છે ! શા સારુ તને કહું છું આ ? અત્યારે માઈન્ડ આવું સંકુચિત થઈ ગયું છે. ભવિષ્યમાં તારે સંકુચિત રહેશે તો બિડાઈ જશે. પછી કોઈ મહીં કશી સારી વસ્તુ નાખે ને, તોય મહીં પેસે તો ને ? એટલે માઈન્ડ ઓપન કરી નાખજે. છતાંય તે ઓપન રહેશે નહીં. પાછા મહીંવાળા શું કરશે ?

પ્રશ્નકર્તા : ઉછાળો મારશે.

દાદાશ્રી : મહીંવાળા તને કહેશે કે શું સાંભળવા જેવું છે ? ત્યારે આપણે એવું કહીએ, ‘અહીં ચૂપ બેસો.’ મહીંવાળા તારાથી જુદા છે. એ બધા ‘ક’વાળા છે. શું શું નામ છે ? એ ‘ક’ વાળાનું ? મહીં કોધક છે તે તને કોધ કરાવનાર છે, લોભક છે તે લોભ કરાવનારા છે, ચેતક છે તે ચેતવનારા છે. ભાવક એ તને ભાવ કરાવનારા છે. મહીં હશે ખરા ?

પ્રશ્નકર્તા : હોય ને, દરેકમાં હોય જ છે.

દાદાશ્રી : એ હોય જ બધા. તે એ બધાથી ચેતવાનું છે. એમને કાઢતાં કાઢતાં તો મારો દમ નીકળી ગયેલો. કેટલો વખત થયેલો ત્યારે નીકળેલા. એ આડવંશ છે, પોતાની વંશાવળીનો માલ નથી એ. બહારથી આવીને પેસી ગયેલા છે. લોક જાણતાંય નથી કે મારે મહીં કોણ બોલે છે ! મારે કાર્ય કરવું હોય અને મહીંથી ત્રીજી જાતની સલાહ આપે તો આપણે ના સમજીએ કે આ કોઈ ત્રીજું છે ? એવું બને ખરું ? અનુભવમાં આવ્યું તને ?

પ્રશ્નકર્તા : બને જ છે ને !

દાદાશ્રી : એ મહીં તીસરી જાત છે. એટલે આ તને ચેતવ્યો. મેં તારું માઈન્ડ બિલકુલ સંકુચિત જોયું. આવું સંકુચિત ના રાખીએ. નહીં તો આવડી મોટી ફિલોસોફી નીકળે શું ? માઈન્ડ ઓપન રાખીએ. ગમે તેનું એકવાર સાંભળીએ. સાંભળી અને આપણને ઠીક ના લાગે તો કાઢી નાખવું.

અને ઠીક લાગવાની બાબતમાંય બહુ ઊંડા ના ઊતરવું. આપણને પાંચ વાક્યો જેના ગમ્યા હોય ને, તો છઠું મહીં લખી લેવું. એટલો થોડો ઘણો વિશ્વાસ રાખવો પડે કે ના રાખવો પડે ?

હમણાં પંદર દહાડા પર એક સ્ટીમર કોઈ જગ્યાએ ડૂબી હોય અને આજે વેપાર માટે તમારે ત્યાં આગળ જવાનું થયું, તો આજ સ્ટીમરમાં બેસતી વખતે તમને મહીં શું થાય ? ગભરામણ થઈ જાય, કેમ ? મહીંથી ભૂમ પડે કે ડૂબશે તો ?

પ્રશ્નકર્તા : આમ આપણાથી કોઈને અભિપ્રાય આપી ના શકાય પણ જો ઓપન માઈન્ડ હોય તો અભિપ્રાય આપી શકાય, એવું આપે કહ્યું. એટલે આ ઓપન માઈન્ડ એટલે શું કહેવા માગો છો ?

દાદાશ્રી : આ બધા સંકુચિત માઈન્ડ, કે ‘આટલું મારાથી થાય ને આટલું ના થાય.’ ઓપન માઈન્ડ એટલે નેગેટિવ એ નેગેટિવ ને પોઝિટિવ એ પોઝિટિવ, બેઉ સમજે અને પોઝિટિવમાં રહેવાનું એટલે નેગેટિવ આવે નહીં. સંકુચિત માઈન્ડ એટલે નેગેટિવમાં રહેવું હોય. તે પછી પોઝિટિવ ના આવે. ઓપન માઈન્ડના તો ઓછા માણસ હોય ને ! તમે ગમે તે ધર્મની વાત કરો તો એના મનમાં પાણી હાલે નહીં ત્યારે એ ઓપન માઈન્ડ કહેવાય, નહીં તો સંકુચિતતા.

મન શંકાવાળું છે ને, એટલે પેલું અવળું દેખાય. મન શંકાવાળું હોય તો શુદ્ધ કરીને જવું પડે એવું છે. આ સાચી વાત લોકોને હાથ ના લાગે.

(સૂત્ર - ૨૦)

નેગેટિવ થિંકિંગ કરવું જ ન જોઈએ. નેગેટિવ વાણી, નેગેટિવ થિંકિંગ, નેગેટિવ કશું પણ ન હોવું જોઈએ. બી પોઝિટિવ !

પ્રશ્નકર્તા : દાદા, ઓપિનિયન-અભિપ્રાય બંધ કેમ નથી થતો ?

દાદાશ્રી : એ તો આપણે કરવો જ હોય તો બંધ થાય.

પ્રશ્નકર્તા : પ્રયત્ન ચાલે છે, દાદા.

દાદાશ્રી : ના ના, પ્રયત્ન મજબૂત જોઈએ. કહીએ, બસ હવે મારે ઓપિનિયન કરવો જ નથી. પછી કઢી ખારી થાય તો અમે બોલીએ નહીં કંઈ, ઓપિનિયન ના આપીએ. ઓપિનિયન આપ્યો કે બંધાયો. પછી મન ઊભું થાય. ઓપિનિયન ઈઝ ધી ફાધર ઓફ માર્ઈન્ડ એન્ડ લેંગ્વેજ ઈઝ ધી મધર ઓફ માર્ઈન્ડ. કઢી ખારી કરી તે બોલવાની શી જરૂર છે તે ? બાજુએ મૂક, ભઈ. સારી થઈ છે એય બોલવાની જરૂર નથી, જો તારે મુક્તિ જોઈતી હોય તો. સારી થઈ હોય તો નિરાંતે ખા. બે-બે વાટકી ખઈ જા, તેનો વાંધો નથી. અને નઠારી થઈ હોય તો ના ખઈશ. પણ ઓપિનિયન ના આપીશ.

પ્રશ્નકર્તા : પણ બહુ જ અઘરું છે, દાદા.

દાદાશ્રી : ના, અઘરું કશું નથી. આવું અવળું બોલે એટલે પછી અઘરું થઈ જાય. આત્માની શક્તિ આગળ શું બાકી હોય ? પહેલું જરા વાંકું જો એ ના લે, એ જોર કરે તેમાં વધારે, તો એમનું જોર તૂટી જશે અને આપણું આગળ જશે.

પોતાના કે કોઈને માટે ખરાબ વિચાર આવ્યો, એક નેગેટિવ વિચાર બહુ નુકસાનકર્તા. નેગેટિવ થિંકિંગ કરવું જ ન જોઈએ. નેગેટિવ વાણી, નેગેટિવ થિંકિંગ, નેગેટિવ કશું પણ ન હોવું જોઈએ. બી પોઝિટિવ !

આપણું નક્કી હોવું જોઈએ. આપણું નક્કીપણું તૂટવું ના જોઈએ. પછી બિલકુલ પૂર્વકર્મ ખરાબ હોય, તોય પણ થોડે ધીમે ધીમે પણ એ બાજુ જ જાય, એવો નિયમ છે. તમે નક્કી કરો તે ઉપર આધાર છે. તમે અદબદ બોલો એટલે પછી અદબદ થઈ જાય. હવે મારાથી નહીં થાય,

એટલે એવો થઈ જાય. ગમે તેવું હોય તોય હું કરીશ, કહીએ. નિશ્ચય કરવા છતાંય મોળા પડી જાય તો ફરી ફરી નિશ્ચય કરવો. પણ આ મારાથી નથી થતું, તે 'નથી થતું' એવું બોલાય જ નહીં. આવું બોલવાથી તો આત્મા (પ્રતિષ્ઠિત આત્મા) ઇન્નબિન્ન થઈ જાય છે.

(સૂત્ર - ૨૫)

અક્રમ વિજ્ઞાનની કેટલી અજાયબી છે કે માણસને પોઝિટિવ સાઈડમાં મૂકી દે છે !

આ તો અલૌકિક વિજ્ઞાન છે ! આ કંઈ ધર્મ નથી, આ તો વિજ્ઞાન છે ! તરત જ ફળ આપનારું છે. માટે કહીએ છીએ કે હવે કામ કાઢી લો. અક્રમ વિજ્ઞાનની કેટલી અજાયબી છે કે માણસને પોઝિટિવ સાઈડમાં મૂકી દે છે ! પોઝિટિવ સાઈડમાં આવતા આવતા માણસને કરોડો અવતાર થાય ! આ નેગેટિવ ધીમે ધીમે કાઢતા કાઢતા કાઢતા ક્યારે પાર આવે ?

પ્રશ્નકર્તા : જેટલો વખત નેગેટિવ પૂર પૂર કર્યું હોય એટલો વખત લાગે.

દાદાશ્રી : એટલો બધો વખત બસ, એમાં ને એમાં જાય. અને દોસ્તારોય નેગેટિવવાળા મળી જાય. સગાવહાલા, દોસ્તાર બધું ઊંધું, સંયોગો બધા નેગેટિવવાળા.

પ્રશ્નકર્તા : બધું નેગેટિવમાં.

દાદાશ્રી : તે નેગેટિવ પ્રોર્શન (નકારાત્મક ભાગ) જ ઊડી ગયો આખો. એ કંઈ જેવી તેવી વસ્તુ છે ! દેહાધ્યાસ હોય ત્યાં સુધી નેગેટિવ સાઈડ જ હોય. હવે નેગેટિવપણું ગયું બધું. એક માણસ માટે જરા ખરાબ વિચાર આવવો તે પણ નેગેટિવ, આપણને ગાળ ભાંડતો હોય એના માટે ખરાબ વિચાર આવે તોય નેગેટિવ કહેવાય. એય પાછું પેલા માણસ પર નથી જતું, ખુદ ભગવાન

પર જાય છે. એને (મહીં) એના ભગવાન રહેલા જ છે ને ! આટલી બધી જવાબદારીઓ ઉપાડે છે. માટે કહીએ છીએ કે આ (વિજ્ઞાન) હાથમાં આવ્યું છે ને પૂરું કરી લો ને કામ કાઢી લો. યા પીઓ છો તેનો વાંધો નહીં, સ્ટેશન પર ભજિયા ખાઓ છો તેય વાંધો નહીં, પણ આટલું ધ્યાનમાં-લક્ષમાં રાખજો કે આ જે સામાન છે તે પૂરેપૂરું કામ કાઢી લેવા જેવો છે એ. આપણા અનુભવમાં આવેલું છે પાછું કે આ નેગેટિવમાં જતું નથી. 'અમે' 'નેગેટિવ'ને 'પોઝિટિવ'થી જીતીએ છીએ. આપણે તો પોઝિટિવ જ સાઈડ હોવી જોઈએ ને ? નેગેટિવ આપણાથી કેમ દેખાય ?

(સૂત્ર - ૨૨)

પોઝિટિવ એટલે શું ? કશું કાઢવાનું નહીં, કશું ખસેડવાનું નહીં, માત્ર લાવવાનું.

પોઝિટિવ એટલે શું ? કશું કાઢવાનું નહીં, કશું ખસેડવાનું નહીં, માત્ર લાવવાનું.

આપણે આ તેલનું પીપડું ભરેલું હોય ને કોઈ કહેશે કે તેલ ખાલી કરી નાખો, ત્યારે આપણે પૂછીએ કે મહીં શું ભરવું છે ? ત્યારે એ કહે કે પાણી. એટલે આપણે એને કહેવા માંડીએ કે મહીં પાણી રેડ, તેલ એની મેળે ખાલી થઈ જશે. અગર તો મહીં ઘઉં નાખવા હોય કે જે નાખવું હોય તે નાખવા માંડ. એટલે તેલ બધું નીકળી જશે. વળી ખાલી કરો ને ભરો, એના કરતાં મહીં નાખવા માંડ ને ! એટલે આ બધું નીકળી જશે. આ ઘઉં ને પાણી એ તો બુદ્ધિના ખેલથી દેખાય છે. પણ ત્યાં ઉકેલ કેવો છે કે મહીં આ પોઝિટિવ નાખો એટલે પેલું નેગેટિવ એની જગ્યા છોડીને બહાર નીકળી જાય. એટલે જે જગ્યા છોડીને એની મેળે નીકળી જાય છે, એને આ લોકો કાઢ કાઢ કરે છે, ઉલેચ ઉલેચ કરે છે. અજ્ઞાનને ઉલેચે તે ક્યારે પાર આવે ?

અજ્ઞાનને આ પ્યાલે પ્યાલે ઉલેચ ઉલેચ કરીએ તો ક્યારે અજવાળું થાય ? સવાર થાય ? એના કરતાં અજવાળું કર ને !

(સૂત્ર - ૨૩)

પોતે રીચલમાં આવે તો જ વ્યવહારમાં પોઝિટિવમાં આવે.

હજુ તો જાતજાતનાં મહીં વાવાઝોડાં આવે તો ત્યાં પણ સ્થિરતાપૂર્વક ઉકેલ લાવવો ! વાવાઝોડાં શેના શેના આવવાના ? પૂર્વકર્મના. એટલે ભરેલો માલ છે. પૂરણ થયેલું તે ગલન થતી વખતે વાવાઝોડું ઊભું થાય. તે વખતે આપણે સ્થિરતા પકડવી જોઈએ કે વાવાઝોડું આવ્યું છે. આપણે શુદ્ધાત્મા, આપણે હોમ ડિપાર્ટમેન્ટમાં બેસીને જોયા કરવું.

કારણ કે તમારે આત્મા જુદો વર્તે છે, હંડ્રેડ પરસેન્ટ અને પુદ્ગલ જુદું વર્તે છે અને શુદ્ધાત્મા દશા આપેલી છે.

તીર્થંકરોએ એકલાએ જ છે તે રિલેટિવ ને રિચલ બેની લાઈન ઓફ ડિમાર્કશન નાખેલી છે. બીજા કોઈએ પાડેલી નથી. કુન્દકુન્દાચાર્ય નાખેલી, તે પણ સીમંધર સ્વામીના અનુસંધાનથી. આપણું રિચલ છે એટલે, રિલેટિવ ને રિચલ બેઉ વચ્ચે ડિમાર્કશન લાઈન નાખી છે ! ત્યાંથી જ પછી નિત્ય થયો એ. ડિમાર્કશન લાઈન, બહુ સરસ પડી ગઈ ! એની જ કિંમત છે ને !

રિચલ જાણે ત્યારે રિલેટિવ જાણે અથવા તો આખું રિલેટિવ જાણી લે તો રિચલ જાણે. જેમ ઘઉં-ઘઉં એકલા જાણી શકે એટલે પછી શું રહ્યું ? કાંકરા. કાંકરા એકલા જાણીએ તો શું રહ્યું ? ઘઉં. ઘઉં-કાંકરા બે ભેળાં છે, એવું માલમ પડી જાય ને ?

પોઝિટિવપણું વધી જાય એટલે બહુ થઈ ગયું. પણ પોઝિટિવપણું એમ ને એમ વધે એવું નથી. પોતે પ્રયત્ન કરવા જાય તો પોઝિટિવ અને

નેગેટિવ, બેઉ ઉત્પન્ન થાય. કારણ કે પોતાને ખબર નથી કે કેવી રીતે ઉત્પન્ન કરી શકાય. એ તો પોતે રીયલમાં આવે તો જ વ્યવહારમાં પોઝિટિવમાં આવે.

ચંદુ પોઝિટિવમાં રહે એટલે 'પોતે' રિયલમાં રહી શકે.

એ 'પોઝિટિવ' પુરુષાર્થ, એનાથી ઊર્ધ્વગતિ થાય. ઊંધો ભાવ લે તે 'નેગેટિવ' પુરુષાર્થ. એનાથી અધોગતિમાં જાય અને સાચો પુરુષાર્થ તો 'પોતે' પુરુષ થઈ કરે તો મોક્ષે જાય.

(સૂત્ર - ૨૪)

‘જ્ઞાની પુરુષ’ મળે તો મોક્ષ થાય, નહીં તો કરોડો ઉપાયે મોક્ષ ના થાય. ઉપાયથી મોક્ષ ના થાય, ઉપેયથી મોક્ષ થાય. ‘અમારી’ એક જ આજ્ઞા સંપૂર્ણ પાળે ને, તો એકાવતારી થઈ જવાય તેવું છે ! પછી જેવી જેની સમજણ.ખોટી સમજણો દૂર થાય ને સાચી સમજણ આવે એ જ આનંદ છે, પણ અબુધ થઈને કામ કાઢે તો.

પ્રશ્નકર્તા : કોઈ વખત મોક્ષે જવાની ઉતાવળ બહુ થાય છે !

દાદાશ્રી : ઉતાવળ કરશો તો ઠોકર ખાશો. મોક્ષ મળી ગયા પછી મોક્ષની ઉતાવળ શી ? ઉતાવળ શેને માટે ? કોઈ તમારું રિઝર્વેશન લઈ લેવાનું છે ? રિઝર્વેશન કોઈથી અડાય નહીં ! જે ગામ જવાનું હોય તેનો નિશ્ચય, તેની ટિકિટ, બધું થઈ ગયું ! કો'કને પૂછી લેવાનું, ગાડી કેવી છે ? ત્યારે કહે, સ્પીડી. તે એમાં બેસીને પછી સૂઈ જવાનું !

હવે તમે જ્યાં સૂઈ રહો ત્યાં આનંદ. ટાઢમાં અગાશીમાં સૂવાનું થાય તોય ત્યાં આનંદ. તમે તમારી રીતે મહીં શુદ્ધાત્માની ગુફામાં પેસી જાવ ને, આપણી પાસે શુદ્ધાત્માનો સ્ટ્રોંગ રૂમ

છે, કોઈ નામ જ ના લે ત્યાં એવી સ્ટ્રોંગ રૂમ છે આ તો. પોતાના હોમ ડિપાર્ટમેન્ટમાં પેસી જવાનું, આ તો બધું ફોરેન છે. તે ફોરેનમાં ભલે ને બૂમો પાડે, આપણે હોમના સ્ટ્રોંગ રૂમમાં પેસી ગયા, પછી કોઈ નામ લેનાર જ નથી. હવે અનુભવ થશે ને !

આ જ્ઞાનથી તો તમને બીજ થઈ ગઈ છે. હવે જેમ જેમ આજ્ઞામાં રહેશો તેમ પછી પૂનમ થશે.

પ્રશ્નકર્તા : પૂનમ કરવા માટે ઉત્કંઠા તો જોઈએ ને કે જલદી થાય ?

દાદાશ્રી : જલદીની વાત નથી. આપણે આજ્ઞા પાળ્યા કરવાની, બસ. આપણે આજ્ઞા વધારે પાળો, એનું પરિણામ પૂનમ આવશે. જે પદ સામા આવે, એની ઉત્કંઠા કેવી ? મોક્ષેય સામો આવી રહ્યો છે, ને બધું સામું આવી રહ્યું છે. આપણે તો આપણી મેળે દાદા કહે એ પ્રમાણે કર્યા કરવાનું, બસ. બીજી ભાંજગડમાં નહીં પડવાનું. આગળ જવા જાય તો બોજો વધી જાય પાછો. વળી પાછો એનો બોજો કોણ લે વગર કામનો ?

પ્રશ્નકર્તા : કેમ દાદા, એના માટેની તીવ્રતા ન હોવી જોઈએ ?

દાદાશ્રી : ના, તીવ્રતા તો આ પાંચ આજ્ઞામાં રહો તેની જ કરવાની છે. પેલી વસ્તુ જે કાર્ય છે, તેને માટે નથી કરવાની. કારણની તીવ્રતા કરવાની છે, કાર્ય તો ફળ છે. ફળની તીવ્રતા કરીને લોક કારણમાં કાચા પડી ગયા છે. કાર્ય મોટું કે કારણ મોટું ?

પ્રશ્નકર્તા : કારણ મોટું, દાદા. પણ લક્ષ માટેની તીવ્રતા કહો.

દાદાશ્રી : એ તો રહે જ. એ તો ઓછું પડે જ નહીં. આપણે અહીં ઘેરથી રસ્તા ઉપર જઈએ

ને, તો નીચે દાદરા ઉતરીને જ જવાના છીએ એ વાત યાદ રાખવાની જરૂર નહીં. આપણે નજીકનું પગથિયું જોઈ જોઈને ચાલવું, એટલે નહીં પડીએ. બાકી નીચે જ પહોંચવાના છીએ.

પ્રશ્નકર્તા : મોક્ષ આ ભવમાં તો મળવાનો નથી, તો મોક્ષ માટે કેટલા ભવ લેવા પડે ?

દાદાશ્રી : એ તો જેટલી આજ્ઞા પાળે ને, સિત્તેર ટકા જો પાળે તો તે એક અવતારમાં જ મોક્ષે જાય. એટલે વધારેમાં વધારે ચાર ને ઓછામાં ઓછો એક. પણ પછી જરાય આજ્ઞા ના પાળે તો દોઢસોય થાય.

પ્રશ્નકર્તા : આપ કહો છો ને કે જ્ઞાન લીધા પછી કોઈને કર્મ ચાર્જ થતું જ નથી, બધું રિસ્યાર્જ જ થયા કરે છે, તો બધા એક જ અવતારમાં મોક્ષે જવા જોઈએ ને ?

દાદાશ્રી : અમારી જે આજ્ઞા પાળે છે ને, એટલો કર્તાભાવ રહે છે. એટલે એને લઈને એક કે બે અવતાર થાય. જેવી આજ્ઞા પાળે એના પર એકાદ અવતાર વધતો-ઓછો થાય. વધારેમાં વધારે ત્રણ-ચાર લાગે, પણ છતાંય જે માણસ બહુ ધ્યાન ના રાખે, મારી જોડે બહુ ટચમાં ના આવે તો એને બહુ ત્યારે પંદર થાય, કોઈને સો-બસોય થઈ જાય. પણ કંઈક લાભ થશે એને. મને મળ્યો છે ને, અહીં અડી ગયો છે, એને લાભ થયા વગર રહેવાનો નથી. જન્મો બહુ ઓછા થઈ જશે. પણ મને જેટલો વધારે ભેગો થાય અને બધા ખુલાસા કરી લે, હું એમ નથી કહેતો કે આખો દા'ડો પડી રહે. પાંચ મિનિટ આવીને ખુલાસા કરી જા તું. તને શું અડચણ આવે છે ? ભૂલચૂક થતી હોય તો અમે તમને બીજી કૂચીઓ આપી દઈએ ને ભૂલચૂક સુધારી દઈએ. કારણ કે કલાકની જ્ઞાનવિધિથી

ફન્ડામેન્ટલ (મૂળભૂત વસ્તુ) મળે છે. પછી વિગત મેળવી લેવી જોઈએ ને ! એક ડોક્ટર થવું હોય તેને માટે ટાઈમ તો બગાડો ને ? કોલેજમાં ભણતા પચ્ચીસ-પચ્ચીસ વર્ષ ટાઈમ બગાડે છે. તે આને માટે કંઈક ક્વોલિફિકેશન (યોગ્યતા) જોઈએ ને ?

પ્રશ્નકર્તા : એટલે દાદા, એવું થાય કે મોક્ષ મળવામાં વિલંબ થાય ? બે અવતારના બદલે ચાર અવતાર થાય એવું થાય ?

દાદાશ્રી : એ થાય, તો વાંધો શું છે પણ ?

પ્રશ્નકર્તા : પણ જલદી જવું છે. વચ્ચે ક્યાંક ભરાઈ પડીએ તો ?

દાદાશ્રી : એક સંત પુરુષને તો નારદે કહ્યું, પેલો કહે છે, 'નારદજી, પૂછી આયા ભગવાનને કે મારો મોક્ષ થશે ?' ત્યારે નારદજીએ કહ્યું, 'હા, ભગવાને કહ્યું, મોક્ષ થશે. આ જે આંબલી નીચે બેઠા છો, એના પાંદડા છે એટલા અવતાર થશે, પછી તમારો મોક્ષ થશે.' 'થશે ખરો, કહ્યું છે ને, તે બહુ થઈ ગયું !' તે મોક્ષ થવાનો એના આનંદમાં બહુ નાચ્યા પછી, ખૂબ નાચ્યા. એટલે મોક્ષ થશે જ, એની મહત્વતા છે. ક્યારે થશે એ પછી દેખ લેંગે.

પ્રશ્નકર્તા : પણ પગથિયાં ઊતરી પડીએ તો વધારે અવતાર થઈ જાય ને ?

દાદાશ્રી : 'દાદા, દાદા' કરતાં આગળ ચાલ્યા જવું. કશાનો ભય રાખવાનો નહીં કે આમ થશે તો શું થશે ?

પ્રશ્નકર્તા : દરેક અવતારમાં મોક્ષનું લક્ષ તો રહે જ ને ?

દાદાશ્રી : હવે બહુ ક્યાં થવાના ? લક્ષ તો જોડે રહેવાનું ને ! મોક્ષ સ્વરૂપ જ રહેવાનું.

(સૂત્ર - ૨૫)

આખું જગત ‘નેગેટિવ’માં ભટકી ભટકીને મરી ગયું. આ ‘અક્રમ’ તો સરસ ‘પોઝિટિવ’ માર્ગ છે ! પોઝિટિવ જો તારે કરવું હોય, તો વીજળીનો ઝબકારો થાય તે ઘડીએ એ મોતી પરોવી લે, એમ કરતા કરતા માળા પૂરી થશે.

એટલે આ ‘અક્રમ વિજ્ઞાન’ બહુ સારું છે ને ! આ ‘દાદા’ના કહ્યા પ્રમાણે ચાલે ને, તો આ બધી ભરહાડથી છૂટા થઈ જવાય, મહીં નાટકીય રહીએ આપણે, અને આ લોકો જોડેના વ્યવહારનો ઉકેલ આવે. વ્યવહાર બધો ઉકેલીએ નહીં, તો લાલ વાવટો ધરે. આ તો કોઈ લાલ વાવટો ધરે જ નહીં ને ! આ રસ્તો જ ક્લિયર રસ્તો છે, આ ‘વિજ્ઞાન’ જ જુદી જાતનું છે.

સારો ને ખરાબ બે ભાગ હોય આ દુનિયામાં, પોઝિટિવ ને નેગેટિવ. તે નેગેટિવવાળા નેગેટિવ કર્યા જ કરે, પણ પોઝિટિવવાળા ના કરે. એ જે નેગેટિવવાળા છે એ અંધારું જ ખોળે છે. પોઝિટિવવાળા અજવાળું ખોળે છે. અજવાળું થયું હોય તો (એ અંધારાને) ખલાસ કરી નાખે.

જો આ પોઝિટિવ માટે તો શાસ્ત્રકારોએ શું કહ્યું ? પોઝિટિવ જો તારે કરવું હોય, તો વીજળીનો ઝબકારો થાય તે ઘડીએ એ મોતી પરોવી લે, એમ કરતી કરતી માળા પૂરી થશે. એ ઝબકારો કાયમ રહ્યો કે ના રહ્યો એનું ઠેકાણું નથી.

આખું જગત ‘નેગેટિવ’માં ભટકી ભટકીને મરી ગયું. આ ‘અક્રમ’ તો સરસ ‘પોઝિટિવ’ માર્ગ છે ! આપણે ત્યાં નેગેટિવ વાતો ના હોય, બધી પોઝિટિવ વાતો હોય. નેગેટિવ તો સંસારી વાતો, ગૂંચવે અને સુખ ના આવવા દે. આત્મા પોઝિટિવ છે અને બુદ્ધિ નેગેટિવ છે. બુદ્ધિ વિચારો કરાવડાવે, ‘આમ નથી થવા દેતું ને આમ નથી થવા દેતું.’ અલ્યા, ‘નથી થવા દેતું’ એને જોવાનું નથી, ‘શું

થવા દે છે’ એ જોવાનું છે. તો બહુ રીતે મહીં, યોગરદમની મદદ કર્યા કરે. બુદ્ધિ તો આપણો ટાઈમ બગાડે ને આપણને આનંદ ઉત્પન્ન થવા ના દે. અને ‘મારું કશું જ અધૂરું નથી’, આમ કહેવું, ‘ધન્ય છે આ દિવસ !’ શ્રીમદ્ રાજચંદ્રને એક ‘સમકિત પ્રકાશ્યું’ તેમાં તેઓ કહે છે, ‘ધન્ય રે દિવસ આ અહો !’

પોઝિટિવ લે એનો તો કશો વાંધો નથી. પોઝિટિવ લો, અમારું બધું પોઝિટિવ હોય જ છે ને ! અમે આખો દહાડો બોલ બોલ કરીએ છીએ, ગમે તેટલી ટેપ થાય પણ પોઝિટિવ. અમે આખો દહાડો બોલ બોલ જ કરીએ છીએ, પણ કશું નેગેટિવ નહીં. નેગેટિવ વિચાર નહીં, નેગેટિવ વર્તન નહીં. પાછું આપણું આ વિજ્ઞાન કેવું છે ? આપણું આ જે ટેપ થાય ને, તે નિકાલી થાય છે. એટલે આ વળી નવી જ જાતનું આપણું છે આ, નિકાલી બાબત તરીકે. જગત આખાને ફરી ફરી એ ઉદયમાં આવવાનું અને તમારે આ નિકાલ થઈ જવાનું. કારણ તમે તે કર્તારૂપે નથી કરતા. કર્તા થાય તો કર્મ બંધાય. એટલે જગત આખાને તો બહુ જોખમદારી છે.

હવે ‘દાદા’ના જ્ઞાનને તો આપણે દીપાવવાનો પ્રયત્ન કરવાનો છે. પણ છતાંય ના દીપ્યું, તો રહ્યું. એનો કંઈ તાંતો ઓછો પકડવાનો છે ? આપણા પ્રયત્નો ‘પોઝિટિવ’ હોવા જોઈએ.

મને છે તે વર્ષોના વર્ષો ગયા, પણ એક સહેજેય નેગેટિવ થયું નથી મારે. કોઈ પણ સંજોગોમાં નેગેટિવ થયું નથી. આ મન જો પોઝિટિવ થઈ જાય લોકોને, તો ભગવાન જ થઈ જાય ! એટલે લોકોને શું કહું છું કે આ નેગેટિવપણું છોડતા જાવ, સમભાવે નિકાલ કરીને, પોઝિટિવ તો એની મેળે રહેશે પછી. વ્યવહારમાં પોઝિટિવ અને નિશ્ચયમાં પોઝિટિવ નહીં ને નેગેટિવેય નહીં !

- જય સચ્ચિદાનંદ

આત્મજ્ઞાની પૂજ્યશ્રી દીપકભાઈના આગામી સત્સંગ કાર્યક્રમો

પાલીતાણા

૧૨ ફેબ્રુઆરી (રવિ) સાંજે ૨-૩૦ થી ૫-૩૦ - જ્ઞાનવિદિ

સ્થળ : સરવૈયા નગર, આદોઈ ધર્મશાળાની પાછળ, તળેટી રોડ, પાલીતાણા. સંપર્ક : ૯૩૨૮૬૬૧૧૪૪

સાવરકુંડલા

૧૪ ફેબ્રુઆરી (મંગળ) સાંજે ૭-૩૦ થી ૧૦-૩૦ - સત્સંગ

૧૫ ફેબ્રુઆરી (બુધ) સાંજે ૬-૩૦ થી ૧૦ - જ્ઞાનવિદિ

સ્થળ : વી.જે.પારેખ આઈ હોસ્પિટલ ગ્રાઉન્ડ, હાથસણી રોડ, સાવરકુંડલા. સંપર્ક : ૯૪૨૬૫૨૮૮૦૨

રાજકોટ

૧૭-૧૮ ફેબ્રુઆરી (શુક્ર-શનિ) સાંજે ૭ થી ૧૦ - સત્સંગ

૧૯ ફેબ્રુઆરી (રવિ) સાંજે ૫-૩૦ થી ૯ - જ્ઞાનવિદિ

૨૦ ફેબ્રુઆરી (સોમ) સાંજે ૭ થી ૧૦ - આપ્તપુત્ર સત્સંગ

સ્થળ : ઓપન ગ્રાઉન્ડ, ખાલાજી હોલની પાછળ, કે.જી. ધોળકિયા સ્કૂલની સામે, રાજકોટ.

સંપર્ક : ૯૮૭૯૧૩૭૯૭૧

જામનગર

૨૦-૨૨ ફેબ્રુઆરી (સોમ-બુધ) સાંજે ૭ થી ૧૦ - સત્સંગ

૨૧ ફેબ્રુઆરી (મંગળ) સાંજે ૬-૩૦ થી ૧૦ - જ્ઞાનવિદિ

સ્થળ : પ્રદર્શન ગ્રાઉન્ડ, સાત રસ્તા સર્કલ, ખસ સ્ટેન્ડ પાસે, જામનગર. સંપર્ક : ૯૯૨૪૩૪૩૬૮૭

દ્વાંગદા ત્રિમંદિર પ્રાણપ્રતિષ્ઠા મહોત્સવ

આત્મજ્ઞાની પૂજ્ય દીપકભાઈના સાંનિઘ્યમાં...

૨૪ ફેબ્રુઆરી (શુક્ર) - સાંજે ૭-૩૦ થી ૧૦-૩૦ - સત્સંગ

૨૫ ફેબ્રુઆરી (શનિ) - સાંજે ૭ થી ૧૦-૩૦ - જ્ઞાનવિદિ

૨૬ ફેબ્રુઆરી (રવિ) - પ્રાણપ્રતિષ્ઠા : સવારે ૧૦ થી ૧

- પ્રદક્ષા-પૂજન-આરતી : સાંજે ૪-૩૦ થી ૭-૩૦

સ્થળ : ત્રિમંદિર, ફ્લન પોઈન્ટ હોટલની પાછળ, હળવદ રોડ, દ્વાંગદા. સંપર્ક : ૯૪૨૬૮૫૦૨૯૯

વિશેષ સૂચના : પ્રાણપ્રતિષ્ઠા કાર્યક્રમ એક દિવસનો હોવાથી રહેવાની સુવિધા નથી. જે મહાત્મા-મુમુક્ષુઓ પ્રતિષ્ઠાના દિવસે સીધા જ મહોત્સવ સ્થળ પર પહોંચશે, તેમના માટે બાયરૂમ-ટોઈલેટની સુવિધા રહેશે.

ત્રિમંદિરોના સંપર્ક : અડાલજ : ૯૩૨૮૬૬૧૧૬૬-૭૭; રાજકોટ : ૯૯૨૪૩૪૩૪૭૮; ભુજ ૯૯૨૪૩૪૫૫૮૮; ગોધરા : ૯૭૨૩૭૦૭૭૩૮; મોરબી : ૯૯૨૪૩૪૧૧૮૮; સુરેન્દ્રનગર : ૯૭૩૭૦૪૮૩૨૨; અમરેલી : ૯૯૨૪૩૪૪૪૬૦; વડોદરા : ૯૫૭૪૦૦૧૫૫૭;

અંજાર : ૯૯૨૪૩૪૬૬૨૨; જામનગર : ૯૯૨૪૩૪૩૬૮૭; જૂનાગઢ : ૯૯૨૪૩૪૪૪૮૯; મુંબઈ : ૯૩૨૩૫૨૮૯૦૧

અન્ય સેન્ટરોના સંપર્ક : અમદાવાદ (દાદા દર્શન) : (૦૭૯) ૨૭૫૪૦૪૦૮; વડોદરા (દાદા મંદિર) : ૯૯૨૪૩૪૩૩૩૫;

U.S.A.-Canada: +1 877-505-3232; U.K.: +44 330-111-3232; Australia : +61 402179706

અડાલત : પરમ પૂજ્ય દાદાશ્રીની પુણ્યતિથિ : તા. ૨ જાન્યુઆરી ૨૦૨૩

સંસ્મરણો-ભક્તિ-જાટણ

અડાલત : ત્રિભંદિર સંકુલમાં કુડમેલા અને સ્નેહમિલન : તા. ૮ જાન્યુઆરી ૨૦૨૩

૨૬ જાન્યુઆરી ૨૦૨૩

દાદાવાણી

જગત વિસ્મૃત કરાવડાવે એનું નામ આનંદ

મહીં ભરપહે આનંદ જીવમાત્રને ભરેલો પડ્યો જ છે, પણ એ આત્માનો આનંદ આવતો અંધ થઈ ગયો છે. કષાય, કલેશ, રાગદ્વેષ થાય તેનાથી આત્મા પર આવરણ આવે ને આનંદ ચાલ્યો જાય. સાચો આનંદ એકધારો રહે, બહુ તૃપ્તિ રહે. એ આનંદનું વર્ણન ના થાય. ક્રોધ-માન-માયા-લોભની ગેરહાજરી તે જ આનંદ. સંસારી આનંદ આવે છે એ મૂર્છાનો આનંદ છે, બ્રાન્ડી (દારૂ) પીધા જેવો. જગતે (સાચો) આનંદ જોયો જ નથી. આનંદમાં થાક ના હોય, કંટાળો ના હોય. જગત વિસ્મૃત કરાવડાવે એનું નામ આનંદ, અને એ જ આત્માનો આનંદ. આનંદ તો નિરુપાય આનંદ હોવો જોઈએ, મુક્ત આનંદ હોવો જોઈએ.

- દાદાશ્રી

